

Giới thiệu Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!

Thể loại: Ngôn tình, xuyên không

Đồng Dục Tú là một cô nàng ham chơi, vô cùng nghịch ngợm. Và cũng chính vì tính cách ham chơi, tò mò của mình mà cô đã tự đẩy mình vào vòng xoáy không gian, thời gian.

Nàng trọng sinh vào một vị phi tần trẻ trung nơi hậu cung nham hiểm.

Phu quân của nàng chính là một người sắt đá, không coi trọng phụ nữ và luôn cho rằng họ chỉ là loại người ham muốn quyền lực, tiền bạc.

Nhưng khi nàng đến đã thay đổi con người của chàng.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Casting:

Đồng Dục Tú (16 tuổi): Ham chơi, nghịch ngợm, tính tình trẻ con, không sợ bất cứ thứ gì nhưng mà cái gì cũng biết. Vì tò mò, ham chơi mà bị hút vào vòng xoáy thời gian trở về quá khứ. Trọng sinh làm Phạm Nguyệt Băng (16 tuổi), xinh đẹp, thông minh, cảm-kì-thi-họa phải gọi là hơn người.

Võ Chiêu Khanh (20 tuổi): Lạnh lùng buốt giá. Coi phụ nữ là loại ham quyền lực, địa vị, châu báu. Là một vị vua trẻ, nạp bao nhiêu thê thiếp nhưng chả buồn động tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Hey! Chào các cậu!-Đồng Dục Tú chạy lại với đám bạn của mình.

-A! Đồng Dục Tú- một người bạn của cô nói lớn-bộ hôm nay có chuyện gì mà trông hào hứng ghém thế.

-À! Mình chuẩn bị có một chuyến thám hiểm cực hay đây- Dục Tú hào hứng nói.

-Này! Bộ lần trước gãy chân vẫn chưa hồi phục sao?- một đứa khác chen vào.

-Không hề- cô nháy mắt tinh nghịch.

-Cái đứa trời đánh này. Thế lần này xậu định đi đâu thế?-vài đứa tò mò hỏi.

- Các cậu có biết hầm mộ mà mấy nhà khảo cổ lần trước khai quật được không?- Dục Tú hào hứng.

-Có, có. Nghe bảo rất nguy hiểm và đáng sợ. Họ không cho ai đến gần cả.-một đứa chen vào.

-Đấy, đấy- Cô nói.

-Cậu mà xảy ra chuyện gì thù tụi này không chịu trách nhiệm được đâu.-vài đứa hốt hoảng.

-Yên tâm!Ta đây được đai đen Teakwondo đó nha.- Dục Tú tự tin.- thôi chào các người, ta đi.

Nói xong Dục Tú chạy đi. Bỏ lại lũ bạn đang lắc đầu ngán ngẩm.

Tối hôm ấy....

-Đến nơi rồi- Dục Tú hào hứng nói.

Cô men theo đường hầm vào bên trong hầm. Cô cầm chiếc đèn pin đi lò dò được một lúc thì đến mộ nơi được dát vàng và được điêu khắc vô cùng tinh xảo. Cô đi xung quanh thì thấy một chiếc quan tài, trên nắp có một miếng ngọc bội màu ngọc bích. Cô liền cạy ra nhìn thì thấy bên dưới miếng ngọc bội có khắc một dòng chữ:“Thần chết sẽ trừng trị kẻ nào dám phá rối giấc ngủ của hoàng đế.” Vừa đọc xong thì cô cảm thấy người mình nhẹ như lông hồng và vụ hút vào một vòng xoáy.

.....

.....

.....

- Nương nương, người làm sao thế? Dục Tú nghe thất giọng nói ấy thì mở mắt ra. Cô nhìn xung quanh thì thấy một cô gái mặc y phục của những người hầu xưa. Còn cảnh vật xung quanh mình nhìn như những căn phòng dành cho các phi tần mà cô đã từng xem trên ti vi nhưng còn đẹp và rộng rãi hơn nhiều. Dục Tú giật mình, bật dậy lắp bắp hỏi:

- Đây là đâu và ta là ai?

-Nương nương, xin người đừng dọa chúng nô tỳ-cô gái vừa nãy lại nói.

-Ta hỏi người, ra là ai?- Dục Tú quát lớn.

- Nương nương, chẳng phải người là Phạm Nguyệt Băng con gái của tướng Phạm Trường Tôn đấy sao. Giờ người là Hoàng Phi của Võ Quốc.- cô gái nói với giọng sợ hãi.

- Thế người là ai?- Dục Tú lại hỏi.

- Nương nương, xin người đừng làm Liên Liên sợ!- cô gái quỳ xuống nói.

- Thôi, thế tướng công ta là người như thế nào?- Dục Tú hỏi tiếp.

- Thưa nương nương, Đương kim Hoàng Thượng là một người vô cùng anh tuấn, võ công cao cường nhưng lạnh lùng sắt đá không coi đàn bà ra gì- Liên Liên nói một lèo.

-Ừm! Được rồi, ta hơi đau đầu. Muốn nằm nghỉ một lát. Người lui đi.- Dục Tú nói.

-Dạ!- đám người hầu đồng thanh rồi lui hết xuống.

-Há..há..há.. ai bảo xem phim không có ích nào- nói rồi Dục Tú nhảy lên giường đắp chăn ngủ một lèo đến sáng.

P/s: chap sau au sẽ gọi là Phạm Nguyệt Băng và thay đổi cách xưng hô luôn nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

-Nương nương, người

mau dậy thôi, đã muộn rồi- nghe thấy tiếng gọi Phạm Nguyệt Băng từ từ

mở mắt ra đã thấy Liên Liên đứng bên cạnh, người hơi cúi xuống.

-Ài!!

Người có bị làm sao không thể, không để cho ta ngủ yên được sao?-

Nguyệt Băng nói với một giọng ngái ngủ, chồm chắn kín mít đầu và tiếp tục ngủ tiếp.

-Nương nương, quá giờ vấn an hoàng hậu rồi.-Liên Liên nói với một giọng đầy lo lắng.

-Hoàng

hậu, hoàng hậu cái gì. Hoàng hậu là ai ta không quan tâm, ta chỉ biết

là kẻ nào dám phá rối giấc ngủ của ta thù sẽ phẩu nếm đòn karate của

ta.- Nguyệt Băng bật dậy nói lớn rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Mọi người

ngơ ngác nhìn vào vị hoàng phi đáng kính của mình. Hoàng phi của họ

không còn nét na, thùy mị, khiêm nhường, hiền lễ phép như trước nữa.

-Nương

nương, trước kia người từng dậy rất sớm để tới ngự hoa viên và tự mình

lấy sương về để dâng tặng cho Hoàng hậu nương nương cơ mà. Không ngày

bào là người không làm kể cả khi đang ốm bệnh. Sao bây giờ người lại bỏ

vậy? - Liên Liên hỏi.

-Ày!! Các người ồn ào quá đi.- Nguyệt Băng bật dậy. Thấy thế tất cả các cung nữ và thái giám đều quỳ rạp xuống, đồng thanh nói:

-Chúng nô tì biết tội, xin hoàng phi nương nương ban tội.

-Ban cái gì mà ban. Mau mang quần áo cho ta đi nhanh lên, ta muốn ra ngoài chơi một lát.- Nàng nói.

-Đa

tạ nương nương tha tội. Chúng thần sẽ chuẩn bị ngay y phục cho nương

nương.-đám nô tì cúi người một lần nữa rồi bảo nhau đi chuẩn bị y phục

cho Nguyệt Băng.

-Ây ya! Bao giờ mới mặc xong? -Nguyệt Băng tức giận quát lớn làm đám cung nữ sợ hãi quỳ xuống xin tha chết.

-Quý cái gì mà quý. Đứng hết lên đi.- Nguyệt Băng nói.

-Thôi thôi, mặc thế này là đủ rồi.-nàng nói khi thấy đám cung nữ chuẩn bị nâng lớp áo tiếp theo lên.

-Các người muốn giết chết ta sao?- Đám cung nữ sợ hãi lùi lại.

-Thôi,

ta mặc vậy được rồi. Ta đi chơi nha!- Nguyệt Băng nháy mắt tinh nghịch

rồi chạy đi chơi. Mặc dù chỉ mặc một bộ y phục màu hồng cánh sen. Trên

bộ y phục không có thêu một chút hoa văn nào. Nó không quá cầu kì nhưng

nó lại tôn lên được làn da trắng hồng của nàng. Mái tóc xõa ra búi một

búi tóc nhỏ ở đằng sau và được gài thêm một chiếc trâm hình bông hoa

ngọc bích. Đơn giản nhưng lại làm nổi bật khuôn mặt tựa thiên sứ của

nàng. Đôi môi của nàng được đánh một lớp son không quá đậm, đó là một

lớp son màu hồng phấn nhẹ nhàng. Nàng chạy khắp nơi trong ngự hoa viên

khiến cho đám cung nữ và thái giám không đuổi kịp được nàng. Ai nấy cũng

toát hết mồ hôi. Nàng vừa nhảy chân sáo vừa hát những bài ghát vui nhộn

khiến ai cũng cảm thấy hoàng phi của mình bây giờ khác xa trước. Đang

chạy nhảy, bỗng nàng dừng lại. Đứng đó như đang nghe ngóng điều gì đó.

-Woa!!!

Tiếng đàn ở đâu mà hay thế?-Nàng đứng lặng im nghe. Tính tò mò lại nổi

lên, nàng từ từ bước. Ý muốn tìm ra nơi mà tiếng đàn ấy cất lên. Đi được

một quãng thì thấy một nam nhân đang ngồi gảy đàn.”Hình như là đàn tranh”-nàng nghĩ bụng. Rồi từ từ bước đến gần người nam nhân ấy. Vì đang say sưa theo tiếng đàn, nam nhân này không hay biết Nguyệt Băng đã đến trước mặt mình. Nàng ngồi phịch xuống trước mặt nam nhân chỉ vào mặt và nói lớn:

-Ngươi..

Nam nhân dừng lại, từ từ mở mắt ra thì thấy nàng. Hắn nhếch mép cười khẩy:

- Cô muốn gì?

-Ngươi.-tiếp

tục chỉ vào mặt hắn, mặt trông vô cùng nguy hiểm khiến hắn khó chịu-

dạy ta đánh đàn nha!!! Vừa nãy nghe ngươi đánh đàn hay quá quá quá..-

Nguyệt Băng cầm lấy tay của nam nhân ấy lắc lắc làm vể mặt trẻ con.

- Không!- nam nhân lạnh lùng nói.

-Tại sao? Tại sao? TẠI SAO?- nàng hét lớn.

- Ta không muốn-nam nhân ấy trả lời.

- Ta nói cho ngươi biết, ta là Hoàng phi, phi tần của Đường Kim Hoàng thượng. Ta muốn gù mà chả được.- cô nói lớn.

Hắn nhếch mép, cười khinh bỉ:

- Hoàng phi thì sao chứ? Chẳng qua được cái danh hiệu này là vì chính sự thôi.

-Nhưng cũng có thể vì tình cảm.-Nguyệt Băng phản kháng.

-Nữ

nhân các ngươi ai chả giống nhau. Ai mà chẳng ham địa vị, danh lợi,

châu báu. Tình cảm chỉ là cách nói thôi. Với các người tình cảm chả là

gì cả.- hắn nói rồi cười khẩy.

-Bốp!-

một tiếng kêu vang lên. Trên mặt nam nhân ấy hằn rõ 5 ngón tay đỏ lừ

của nàng. Hắn nhìn nàng, trợn mắt. Giờ tay lên cao như muốn trả lại cái

tát vừa rồi.

-Ngươi!!!- hắn gầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

-Ngươi!!!- hắn gầm lên.

- Đây đánh đi.- Nguyệt Băng tức giận nói.

-Ngươi quả là đã ăn gan hùm nên mới giám tát ta. Ngươi có biết ta là ai không?- nam nhân ấy từ từ hạ tay xuống và chỉ vài mắt nàng.

-Ta chẳng quan tâm ngươi là ai, ta chỉ biết loại người như ngươi không đáng sống trên đời này. Ngươi là loại người không coi ai ra gì. Đâu phải nữ nhân nào cũng giống nhau. Ai chả có cái tốt, cái xấu. Không ai hoàn hảo cả, kể cả ngươi cũng thế. Cho nên ta khuyên ngươi hãy rút lại lời nói của mình. Nếu không ngươi sẽ biết tay ta.- nàng tức giận đáp trả.

-Nếu không thì sao?- hấn nhếch mép khinh bỉ.

-Nếu không sẽ như thế này...- nàng nói rồi dùng hết lực đâm một đòn mạnh vào hấn. Nhưng rất tiếc, teakwondo của nàng không thể đo được với kungfu của hấn. Võ công của hấn rất cao cường. Mọi chiêu của nàng hấn đều né được.

-Ngươi!! Ngươi dám tấn công ta ư?-hấn tức giận quát.

-Ngươi là cái thá gì mà ta không giám đánh. Cùng lắm thì là một tên hoạn thái giám hay một tên lính gác quèn thôi- nàng khoanh tay, dựa lưng vào cây cột đằng sau mình.

-Ngươi...- câu nói của hấn bị cắt quãng bởi tiếng nói của đám cung nữ.

-’Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế,vạn vạn tuế.-đám cung nữ cúi người chào một cách kính cẩn.

-Miễn lễ- hấn ra lệnh. Đám cung nữ cúi người thêm một lần nữa rồi tiếp tục đi. Lúc ấy, Nguyệt Băng mới đứng hình. Nàng lắp bắp:

- Ngươi, ngươi là....

-À! Ta là một HOẠN THÁI GIÁM hoặc một TÊN LÍNH QUÈN.Ai mà biết được.- hấn ung dung nói, lại còn nhún vai trêu tức nàng.

-Vậy ngươi là Đương Kim Hoàng Thượng?- nàng hỏi.

-Đúng thế!- hấn gằn giọng.

-Woa!Con gì bự chưa kia.- nàng bỗng hét lên rồi chỉ ra đằng sau hấn. Biết là nàng đánh trống lảng bèn giữ tay nàng lại lúc Nguyệt Băng trực bỏ chạy.

-Nàng định đi đâu?- hấn nắm chặt cổ tay nàng mà nói.

-Ta chỉ định....- chưa kịp nói hết câu, nàng đã bị chặn lại bởi một nụ hôn mãnh liệt đến từ hấn. Nàng tròn mắt nhìn rồi đẩy hấn ra, Nguyệt Băng lau miệng giờ tay trực tát hấn. Nhưng bị hấn giữ tay lại.

-Ta thấy nàng rất đặc biệt. Không giống những nữ nhân ta từng gặp trước đây.Phải chăng nàng là hoàng phi của ta.- hấn nheo mắt hỏi.

-Ài!!! Đến phi tử của mình còn không biết thì ngươi lấy bọn ta làm gì thế không biết.-nàng khó chịu.

-Chuyện chính sự.-hấn đáp cụt lùn làm nàng khó chịu.

- Thế thì ngươi đi lo cái việc chính sự gì gì ấy đi. Ta đi.- Nguyệt Băng hếch cằm quay người bỏ đi.

-Chưa từng có ai dám như thế với trẫm. Nữ nhân này thật đặc biệt. Được, nhất định ta sẽ có được nàng - hấn nhìn theo từng bước đi của nàng quả quyết nói rồi ra lệnh hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

-Nương nương, người đây rồi. Chúng nô tì tìm người mãi. Người đã đi đâu thế?-Liên Liên mở hời nhể nhại, thờ không ra hơi lo lắng hỏi Nguyệt Băng.

-Ta đi chơi. Các ngươi đúng thật là, ta đi đâu các ngươi cũng phải theo đến đó sao?- Nguyệt Băng vừa nói vừa khua chân múa tay.

-Nương nương, để đảm bảo sự an toàn cho người chúng nô tì lúc nào cũng phải ở bên cạnh người để có thể hộ giá lúc nguy hiểm.-Liên Liên cúi người nói. Nguyệt Băng nghe thấy thế thì khó chịu lắm, nàng tay chống hông, tay chỉ vào từng người và nói:

-Các người thực rảnh quá đây. Nghe đây, từ giờ trở đi các người...

- Chưa có lệnh của ta các người không được phép rời khỏi Hoàng Phi một bước nghe rõ chưa?-giọng của một nam nhân chen vào. Nguyệt Băng bị ngắt lời, tức giận quay phắt lại. Nàng giật mình. Đó là Đương Kim Hoàng Thượng. Nguyệt Băng quay lại nói với đám cung nữ lui ra.

-Này, người có vấn đề không thể? Chuyện của ta không cần người quan tâm.-Nguyệt Băng tức giận nhưng vẫn cố nói một cách bình tĩnh.

-Nàng là nương tử của ta. Tất nhiên là ta phải quan tâm rồi.-Nam nhân ấy nhún vai.

-Nương cái con khi. Ta thao(thao: ý kiêu khinh khinh ấy ạ.), đến tên ta người còn không biết. À mà khoan, tên người là gì nhỉ?-Nguyệt Băng nói.

-Tên ta nàng còn không biết ư?-nam nhân nheo mắt.

-Này, người cũng đâu có biết tên ta. Thích ý kiến không hả?- Nguyệt Băng vừa nói, tay nàng vừa giơ nắm đấm lên trước mặt hắn.

-À...ùm...thì.... ta là Võ Chiêu Khanh. Đây, tên của ta đây. Giờ nàng hãy nói tên của mình đi.- Chiêu Khanh trao đổi.

- Được, có qua có lại mới toại lòng nhau. Ta là Phạm Nguyệt Băng.-nàng tươi cười nói.

-Vậy tâm cung của nàng là....-Võ Chiêu Khanh ngân dài.

- Trời ơi, ta ở cung Xuân Tinh(theo au nghĩa là tình yêu mùa xuân. Nhờ nó lại là nghĩa khác thì thôi, đừng chửi au ngu nha).- Nguyệt Băng khó chịu.

-Hảo! À, cũng đã đến giờ dùng điểm tâm trưa rồi. Nàng có muốn đi cùng ta không?- nghe Chiêu Khanh nhắc đến đồ ăn bụng nàng lại đói meo.

-Ok! Sẵn tiện ta đang đói.- Nguyệt Băng vừa nói vừa khoác tay Chiêu Khanh. Tuy không hiểu lời nàng nói nhưng vẫn biết được nàng đã đồng ý.

-Hồi cung!- Chiêu Khanh nói. Rồi đưa nàng về tẩm cung mình cùng dùng bữa.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Nguyệt Băng nói lớn:

-Xin mời.- rồi nàng ăn ngấu ngiến. Chiêu Khanh nhìn thấy nàng mà muốn phì cười nhưng sợ làm nàng khó chịu nên không dám. Chàng đã thay đổi, một tảng băng đã bắt đầu tan chảy bởi nàng. Một nam nhân không coi nữ nhân ra gì giờ đây đã phải lòng một nữ nhân. Chàng biết là mình đã yêu nàng. Nhưng còn nàng, nàng không hề biết. Cũng chẳng hề có tình cảm với chàng. Câu chuyện rồi sẽ ra sao? Xin mọi người hãy theo dõi chap sau và đừng bỏ au nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

-Woa!!! No thiết no a~~~~~Nàng buông đũa, xoa xoa bụng nói.

-Nàng cảm thấy điểm tâm thế nào? Vừa miệng chứ?-hắn hỏi làm các thái giám và cung nữ đều phải trở mắt nhìn hắn.

-Này, người hỏi như thế không thấy thừa ư? Không vừa miệng mà ta có thể chén sạch sành sanh thế này.-này chỉ vào đồng bát đĩa sạch bong ở trên bàn.

-À mà thôi! Chén xong rồi ta về ngủ nha.-Nói rồi nàng từ từ ngồi dậy, ôm bụng đi.

Về đến cung Xuân Tinh..

Nàng đuổi hết đám cung nữ và thái giám ra ngoài kể cả Liên Liên. Nàng ngồi lên ghế, vắt chân chữ ngũ lẩm bẩm:

-Mình cần phải tìm cách quay về hiện tại. Không biết anh hai và cha mẹ thế nào rồi. Cả Ngô Bách Thù nữa. Mình nhớ họ quá.-nói rồi nàng ôm mặt khóc. Nàng nhớ anh hai-Đồng Tử Duy. Người anh mà nàng yêu nhất trên đời. Anh ấy luôn quan tâm, chăm no yêu thương nàng hết mực. Cả Ngô Bách Thù, người bạn thân nhất của nàng. Nàng còn coi cậu như anh ruột mình. Đang nghĩ thì cánh cửa của nàng bật ra. Nàng nheo mắt nhìn ra phía cửa, vội vàng lau nước mắt đi. Đó là Võ Chiêu Khanh. Hắn đến đây làm gì thế.

-Nguyệt Băng, ta đã quyết định rồi. Ta sẽ lập nàng làm hoàng hậu của Võ Quốc.-hắn nói.

-Cái gì? Người có bị làm sao không thể? Tự nhiên sao lại muốn đi lập ta làm hoàng hậu vậy?- nàng đứng phắt dậy hỏi.

- Vì ta yêu nàng! - hấn đáp.

- Nhưng ta không yêu ngươi! - Nguyệt Băng nói lớn.

- CÁI GÌ? - hấn gầm lên. Nắm chặt cổ tay nàng.

- Thứ nhất, ta mới gặp ngươi sáng nay. Cự nhiên là không có tình cảm gì với ngươi rồi - nàng nói rồi giựt tay mình ra khỏi bàn tay như muốn bóp vụn nàng. - Thứ hai, ta ghét nhất là loại lẳng nhăng như ngươi. Mới gặp một tí mà dám nói yêu.

- Nàng dám cự tuyệt ta - hấn tức giận.

- Thì đã sao nào? - nàng tức giận nói. Vừa giựt lời, môi nàng bị một thứ gì đó mềm mại áp vào. Nàng mở to mắt ra nhìn. Hấn đang hôn nàng. Nàng đẩy hấn ra, và tặng ngay cho hấn một cái tát.

- Người đâu! - sau khi bị nàng tát, hấn tức giận nói lớn. Lúc ấy, một đoàn lính mặc giáp tay cầm kiếm chạy vào quỳ xuống nói:

- Bệ hạ có gì căn dặn.

- Từ giờ trở đi các ngươi đứng canh ở đây. Không được phép để Hoàng phi bước chân ra ngoài một bước. Ai để Hoàng phi ra ngoài ta chém - hấn tức giận nói rồi bỏ đi. Nghe xong, Nguyệt Băng rung rung nước mắt mà quát lớn:

- Võ Chiêu Khanh ngươi được lắm. Ta nghìn lần, vạn lần hận ngươi. Tên khốn.

.....

.....

.....

5 ngày sau

- Bệ hạ, xin người mau đến cung Xuân Tĩnh. Kể từ khi bị giam đến nay, nương nương chưa đụng đến một hạt cơm lại tự nhốt mình trong phòng. Không cho ai vào hầu hạ. - Đó là Liên Liên, cô quỳ trước mặt hoàng thượng cầu xin.

- Cái gì? - đang phê tẩu sớ, nghe thế Chiêu Khanh vút ngay quyển tẩu mình đang cầm trên tay mà chạy thẳng đến tẩm cung của Nguyệt băng. Hấn đập cửa liên tục, miệng liên tục gọi:

- Nguyệt Băng, mở cửa cho ta. Nàng đang làm cái trò khi gì ở trong đó thế? NGUYỆT BĂNG - Chiêu Khanh hét lớn, đập cửa xông vào. Hấn thấy nàng đang ngồi dưới đất. Lưng dựa vào ghế, mặt mũi nhợt nhạt. Môi tím bầm lên. Hấn hét lớn:

- Truyền thái y, truyền thái y nhanh lên. - rồi hấn bế nàng lên và đưa về cung Thanh Minh của mình. Một lúc sau, thái y đến khám cho Nguyệt Băng.

- Thế nào rồi thái y, nành ấy không sao chứ? - hấn toan hỏi.

- Bẩm bệ hạ, Hoàng phi bị kiệt sức do nhịn ăn nhiều ngày. Lại còn có uất khí (uất khí: sự uất ức, tức giận ấy ạ) trong người. Lão thần đã châm cứu cho nương nương rồi vài canh giờ nữa người sẽ sớm tỉnh lại. Bây giờ lão thần xin phép đi sắc thuốc cho Hoàng Phi. - thái y nói.

- Được, ngươi lui xuống đi. - hấn ra lệnh. Thái y cúi người rồi lui xuống.

- Băng Băng, nàng thật ngốc nghếch. Tại sao lại tự làm hại chính bản thân mình như thế? - hấn cầm tay nàng, nói nhỏ.

P/s: mọi người c/m cho mình nhá nhá

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Ài!! Đau đầu chết đi được. - Nguyệt Băng từ từ ngồi dậy, đập vào đầu mình mấy cái. Bỗng nàng thấy tay mình vương vương cái gì đó. Cúi xuống, nàng tròn mắt. Chiêu Khanh đang nắm lấy tay nàng, đầu ngả sang một bên. Mắt nhắm tịt, chắc hẳn hấn đã thức cả đêm qua để chăm sóc cho nàng.

- A! Nguyệt Băng, nàng tỉnh rồi. Ta lo cho nàng quá - hấn giật mình tỉnh dậy nắm chặt tay nàng mà nói.

-Cảm ơn. Nhưng tôi không sao.-Nguyệt Băng lạnh lùng nói rồi cố gắng gỡ tay mình ra khỏi tay của hắn.

-Băng Băng à! Cho ta xin lỗi. Là lỗi của ta, là ta không tốt. Hãy tha thứ cho ta, được chứ?-hắn nói.

-Băng Băng, từ khi nào mà ngươi lại gọi ta bằng cái tên ấy vậy.-Nguyệt Băng nhăn mặt hỏi. Rõ ràng là nàng không hề thích cái tên ấy.

-Việc đó không quan trọng. Quan trọng là nàng đã khỏe lại.-Chiêu Khanh đánh trống lảng.

-Giờ ta đã khỏe rồi. Ta đã có thể về tâm cung của mình được chưa?- nói rồi nàng ngồi dậy, đeo hài và bước xuống giường. Chẳng hiểu sao, chân nàng nó không còn sức lực nữa. Nàng ngã quỵ xuống. Nhưng đã có một bàn tay đỡ lấy nàng. Nguyệt Băng quay lại thì thấy Chiêu Khanh, nàng hất tay hắn ra. Rồi cố gắng gượng dậy đi tiếp. Nàng lao đảo, lấy tường làm điểm tựa mà đi. Bỗng nàng bị một lực nào đó nhấc bổng lên. Hắn đang bế nàng ư? Không, không hề. Hắn đang vác nàng trên vai mới đúng. Hắn vác nàng lên vai rồi đưa về cung Xuân Tinh.

Về đến cung Xuân Tinh

-Thả ta ra, thả ta xuống ngay- nàng hét.

-Tùy nàng thôi.-hắn thả Nguyệt Băng xuống giường. Bất nàng nằm im rồi đắp chăn cho nàng.

- Ngươi có bị làm sao không thế? Ai khiến ngươi đưa à không vác ta về đây thế?- nàng nói lớn.

-Nếu không có ta thì liệu nàng có thể lết được về đến đây không?- hắn nhếch mép cười. Lại cái điệu cười ấy, cái điệu cười mà nàng ghét nhất.

- Ta có Liên Liên.-nàng cũng nhếch mép cười.

-Ta không cho, thì liệu cô ta có dám giúp nàng không?- hắn dí mặt mình ngay sát mặt nàng hỏi.

-...- đến đây thì Nguyệt Băng không thể nói gì được nữa. Nàng ức lắm, Nguyệt Băng phụng phịu. Nhìn thấy khuôn mặt ấy, hắn cười lớn rồi nói:

- Sao thế, mèo ăn mất lưỡi rồi sao?- hắn lại tiếp tục cười còn dám véo má nàng nữa.

-Á! Buông ra. Ngươi biết là ta cực ghét véo má không?- nàng hét rồi hất tay hắn ra. Ngay lúc đó có một tên thái giám chạy vào báo:

-Bẩm Hoàng Thượng, công chúa Trần Mạc Diệp của Tây Mạc xin cầu kiến.

-Ta sẽ ra ngay.-hắn nói với tên thái giám rồi quay lại nói với Nguyệt Băng:

-Băng Băng à, may cho nàng đó nếu không...-hắn nói lưng, miệng nhếch lên cười đến tận mang tai rồi quay đi. Bỏ lại nàng ngồi im đó, ngơ ngác, không hiểu ý của Chiêu Khanh.

Điện Thừa Càn

- Công chúa Mạc Diệp có gì không vừa ý hay sao?- hắn ngồi trên long xà hỏi.

-Thần thiếp không có. Nhưng thưa bệ hạ cho thần thiếp bạo gan hỏi, chuyện hôn ước của chúng ta sẽ như thế nào ạ?-Mạc Diệp quỳ xuống hỏi. Nghe đến đây, Chiêu Khanh có chút lo lắng:“ Nếu chối bỏ hôn ước thì một phần lãnh địa của Tây Mạc sẽ tuột khỏi tay ta. Nhưng nếu đồng ý, thân phận của Mạc Diệp cư nhiên là hơn hẳn Băng Băng cho nên việc lập hoàng hậu sẽ gặp khó khăn.”-Chiêu Khanh trầm chiêu.

-Bệ hạ.-tiếng gọi của Mạc Diệp làm hắn giật mình.

-À! Việc này ta rất tiếc nhưng ta đành phải hủy bỏ hôn ước này.-hắn quả quyết nói.

-Nhưng..-Mạc Diệp ngạc nhiên

P/s: C/m cho au vui au viết tiếp nha. Nhờ.mấy bạn chap trc c/m au có động lực hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cùng lúc đó

-Nương nương, xin người hãy trở về tắm cung đi ạ. Hoàng thượng mà biết thì chúng nô tì sẽ mất đầu ngay.-Liên Liên lo lắng chạy theo Nguyệt Băng.

-Người yên tâm, có ta ở đây hẳn sẽ không làm gì các người đâu.-nàng vừa đi vừa nói.

-Nhưng..-câu nói thì Liên Liên bị ngắt.

-Không nhưng nhị gì hết.-nàng quay sang Liên Liên rồi lườm một cái. Bỗng một cảnh tượng vô cùng đẹp đập vào mắt nàng:

-Woa!!Thực đẹp. Kìa là sông gì thế Liên Liên?-Nguyệt Băng chỉ vào con sông chảy qua tường thành, dài đến tận chân trời.

-Thưa nương nương, đó là con sông Thiên Cửu. Dòng sông chảy đến tận chân trời. Đáy của con sông này cũng không sâu.-Liên Liên trả lời.

-Thực đẹp! Ngắm nó, ta cảm thấy thật yên bình.-nàng nói với một giọng nhẹ nhàng, bay bổng. Kể từ đó, ngày nào nàng cũng đến đó ngắm nhìn.

Hai tháng sau

Đang thả hồn vào khung cảnh thơ mộng của hoàng hôn. Nơi nàng vẫn luôn đến, thì Nguyệt Băng giật mình bởi có thứ gì đó vừa quẩn lấy eo nàng. Nguyệt Băng quay lại, Chiêu Khanh đang ôm eo nàng. Hắn cất giọng nói vô cùng trầm ấm với Nguyệt Băng và nói:

-Băng Băng à, đã hai tháng kể từ khi nàng cự tuyệt ta rồi. Bây giờ nàng có thể nói cho ta biết rằng nàng đã thay đổi ý kiến của mình chưa?-hắn siết chặt eo nàng.

-Ta đã nói rồi, ta không yêu người.-nghe đến đây. Chiêu Khanh mặt mũi sầm lại. Nắm chặt cổ tay của Nguyệt Băng, ép nàng vào tường thành mà quát lớn:

-Ta cho nàng tất cả, cho nàng sự sủng ái, ban cho nàng bao nhiêu vàng bạc châu báu. Chỉ cần nàng lại không có chút tình cảm với ta sao?-hắn áp sát mặt mình vào mặt Nguyệt Băng nói lớn.

-Thật vô lý, ta thảo. Chỉ vì được ban sủng ban châu báu là yêu ư? Người nghĩ ai cũng như thế chắc.-vừa nói nàng vừa cố gắng giũ tay mình ra khỏi vòng tay thô bạo của hắn. Không biết giằng co nhau ra sau, Nguyệt Băng bị mất đà, ngã lộn ra sau rơi ra khỏi tường thành. Thấy thế, Chiêu Khanh cũng nhảy xuống. Dùng thân mình làm giá đỡ cho nàng. Khi cả hai rơi xuống sông, thì binh lính hô nhau xuống hộ giá cho hoàng thượng và hoàng phi. Một lúc sau, Chiêu Khanh bơi lên mặt nước. Nhìn xung quanh đều không thấy Nguyệt Băng.

-Nhanh! Mau xuống tìm hoàng phi.-hắn ra lệnh. Thế là một đồng thái giám nhảy xuống tìm nhưng vô ích. Chẳng ai tìm thấy nàng.

Ở thế giới hiện đại

-Mọi người, lại đây xem này. Có một cô gái ở trên sông.-Một người đàn ông hét lên.

-Nào mọi người, mau đến đây giúp tôi đưa cô gái này vào bờ đi- giọng của một người đàn bà vang lên. Nghe thấy giọng nói, cô gái đó tỉnh dậy. Thấy mọi người xung quanh đang túm tụm lại xung quanh mình.

-Cô gái, cô tỉnh lại rồi. Sao cô lại rơi xuống sông thế?-giọng của người đàn bà vừa lúc.

-Dạ, cháu...cháu cũng không nhớ nữa.- cô ôm đầu nói.

-Thế cô là ai, tên gì, nhà ở đâu?- một người đàn ông khác vang lên. Nhìn chung quanh, thấy mọi người đều mặc quần áo hiện đại, nhanh trí, cô đáp:

-Dạ cháu là Đồng Dục Tú của Đồng thị.

p/s: c/m c/m đi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

-Là con gái của Đồng thị. Mau, mau đưa cô ấy về nhà. -nghe thế, mọi người hô hào nhau đưa nàng về biệt thự của gia đình. Đồng thị là một gia đình có công ti lớn nhất nhì thế giới, lại hay làm việc thiện, cho nên ai ai cũng yêu quý gia đình nhà nàng.

Về đến biệt thự

Dục Tú được gia đình ra đón. Trước khi được đưa vào nhà, nàng không quên cúi chào.và cảm ơn những người đã đưa mình về.

-Dục Tú, con không sao chứ? Máy hôm nay con mắt tích làm cha mẹ lo quá.-mẹ cô nói trong nước mắt.

-Dục Tú, em đã đi đâu? Em biết rằng nội người rất lo lắng cho em không?-đó là Đồng Tú Duy, người anh trai yêu thương nàng nhất.

-Con...con không thể nhớ được những chuyện đã xảy ra.-nàng ôm đầu hét.

-Đừng lo em gái, mọi chuyện đã ổn rồi. Em đã về với gia đình rồi-thấy em mình như thế, Tú Duy chạy đến ôm nàng vào lòng.

-Dục Tú, đúng là cậu rồi. Cái tên trời đánh này đã đi đâu thế.-Một giọng nói hốt hải, lo lắng vang lên.

-Bách Thù, sao cậu biết tớ ở đây thế?- nàng hỏi. -Anh Duy gọi cho tớ đấy.-cậu trả lời.

-A! Thằng bạn của tôi.-nàng chạy đến ôm lấy cậu. Khiến Bách Thù đỏ mặt nhưng cậu cũng đáp trả lại bằng một cái ôm mãnh liệt hơn thế.

-Được rồi Dục tú, em về phòng nghỉ ngơi đi. Mai em sẽ đi học như bình thường.-Dục Tú.học trong một ngôi trường khảo cổ. Và cô chuyên sâu về lịch sử của nước mình.

Tại trường khảo cổ TaiHo

Dục Tú đang ở phòng thể chất cùng lũ bạn

-Cố lên Dục Tú, ra đòn quyết định đi.-một đứa bạn của cô hét lớn.

-Yearr!!! Thắng rồi, cậu vẫn phong độ như ngày nào Dục tú ạ.- cả lũ hô lên lao vào Dục Tú.

-Này Dục tú, thắng rồi khao kem tớ đi.-Bách Thù đi đằng sau nói lớn.

-Ok! Đợi tớ thay đồ đã.

Phòng thay đồ

-Vụ việc vừa rồi xảy ra như thế nào nhỉ? Tại sao mình lại không thể nhớ được gì cả.-Dục Tú lăm bắm rồi từ từ tháo chiếc đai đen của mình ra. Bỗng nàng giật mình, quay lại:

-Hình như có tiếng động, giống như tiếng thì thảo.-nàng nói.

-Băng Băng, Băng Băng.- một giọng nói vang lên.

-Có người vừa gọi một cái tên, cái tên này sao mà trông quen thế?-Dục Tú nhìn xung quanh nhưng không có ai.

-Băng Băng, Nàng chôn ở đâu Băng Băng. Hãy trở về với ta đi. Ta hứa sẽ tha thứ cho nàng. Đừng chạy trốn vô ích, bởi vì lời nguyện vương gia sẽ bám theo, ám ảnh nàng suốt đời. Nàng không thể thoát được đâu.-giọng nói ấy lại cất lên.

Dục Tú ngã gục xuống, ôm đầu. Ngay lúc đó, một giọng nói từ cửa vang lên:

-Dục Tú, Dục Tú, cậu làm sao thế?-Đó là giọng của Bách Thù.

-Rầm- cánh cửa bị Bách Thù đập tung ra.

-Có chuyện gì vậy Dục Tú.-cậu chạy đến bên nàng hỏi.

-Hắn, hắn đâu rồi Bách Thù?-Dục Tú ôm Bách Thù, dụi đầu vào lồng ngực hỏi cậu.

-Làm gì có ai đâu?-cậu vừa nói vừa nhìn xung quanh.

-Không...không có ai ư?-Dục Tú từ từ mở mắt rồi khỏi lồng ngực của Bách Thù nhìn xung quanh.

-Thôi, chúng ta đi.-Bách Thù từ từ đỡ nàng dậy.

-Ta nhắc cho nàng nhớ, nàng không thể thoát khỏi lời nguyện này được đâu Băng Băng à.-giọng nói ấy lại cất lên nhưng chỉ mình nàng nghe thấy.

Vừa đi Bách Thù vừa nhìn Dục Tú một cách lo lắng.

-Hey, hai người làm gì mà lâu thế? Trễ học bây giờ.-Một đứa nói.

-Sorry, tại bọn tớ mãi ăn kem quá.-Dục Tú.vừa nói vừa cười chạy đến chỗ lũ bạn của mình.

-Đã ăn được tí kem nào đâu- Bách Thủ lẩm bẩm.

Lúc ấy, tại thế giới cổ đại

- Thừa công chúa Mạc Diệp, hoàng thượng cho gọi người.-một thượng cung đến báo.

-Cái gì? Hoàng thượng cho gọi ta ư? Lẽ nào chàng đã thay đổi suy nghĩ.-Mạc Diệp vui mừng, trang điểm và chải lại tóc một cách chu đáo rồi đi theo thượng cung ấy.

-Này, tại sao ngươi dẫn ta đi bao nhiêu lâu rồi mà không thấy chàng đâu?- Mạc Diệp hỏi.

-Thưa công chúa, hoàng thượng muốn gặp người ở một nơi vắng vẻ, yên tĩnh.-thượng cung ấy trả lời.

Thượng cung dẫn Mạc Diệp xuống một hầm sâu trong lòng đất. Đi sâu thêm chút nữa, Mạc Diệp nhận ra đó là ngục. Chưa hết ngạc nhiên, Mạc Diệp đã bị thượng cung ấy đẩy vào một buồng giam.

-Ngươi, ngươi muốn gì?-Mạc Diệp hét lớn.

-Ha..ha..ha..ngươi mắc bẫy rồi.-một điệu cười vang lên từ trong bóng tối. Một người phụ nữ nhan sắc lộng lẫy bước ra.

-Hoàng hậu Yến Hạ, ta với ngươi không thù không oán. Cớ sao lại nhốt ta ở đây?- Trần Mạc Diệp tức giận hỏi.

-Đáng thương cho nàng công chúa si tình. Ha..ha...ha-hoàng hậu cười.

- Thả ta ra ngay. Đừng quên ta là công chúa của Tây Mạc. Ta có bị làm sao thì chiến tranh giữa hai nước sẽ nổ ra.-Mạc Diệp đe dọa.

-Ha..ha..ha ta biết là ngươi lên vua cha tới đây. Cư nhiên là họ sẽ không có chứng cứ gì buộc tội bọn ta cả.-hoàng hậu lại tiếp tục nở một nụ cười.

- Ngươi.-Mạc Diệp không nói lên lời.- người đầu mau đến cứu ta.

-Đừng cầu cứu vô ích nữa. Ta giết hết bọn chúng rồi- nói rồi Yến Hạ quay người bước đi.

-Đó là hình phạt dành cho ai dám quyến rũ hoàng thượng của ta.-hoàng hậu Yến Hạ nói, từ từ bước đi mặc cho Mạc Diệp đang kêu gào thảm thiết.

P/s: hoàn thành đúng 1h sáng. Thôi au đi ngủ bù đây. C/m cho au nha. Đóng góp cả ý kiến truyện. Và ai muốn chap sau như nào thì c/m cho mình để mình còn có tưởng để viết tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thế giới cổ đại

Tại cung Mai Bích- tẩm cung của hoàng hậu Yến Hạ

-Hoàng hậu nương nương, người không sợ hoàng thượng sẽ biết sao? Lúc ấy, người sẽ không thoát khỏi tội chết.-giọng của thượng cung Khoái Hoan. Bà là thượng cung theo hầu hoàng hậu Yến Hạ từ khi mới vào cung. Không một việc gì là không qua tay bà. Kể cả chuyện giết người. Bà cũng chính là người đã lừa công chúa Mạc Diệp.

-Chỉ cần bà đừng có mà bép xép ra ngoài thôi. Mà bà không nhớ sao, sáng hôm qua, khi hoàng thượng hủy hôn cô ta đã xin phép về về nước rồi hay sao. Cả ngày cô ta ngồi khóc, hoàng thượng lại nghĩ cô ta về nước rồi. Nên bà cứ yên tâm-hoàng hậu Yến Hạ nói. Hoàng hậu Yến Hạ tên đầy đủ là Dương Yến Hạ. Con gái của tướng Dương Châu Khải.

-Dạ.-thượng cung Khoái Hoan cúi người nói.

Thế giới hiện đại

-Này Dục Tú, tối nay, đúng 7 giờ, bà ăn mặc đẹp thật đẹp rồi đến cảng Trần Châu.-một đứa chạy đến nói.

-Để làm gì thế?- Dục Tú hỏi.

-Cứ đến rồi biết-nói rồi nó chạy đi.

Tối hôm ấy

Dục Tú mặc một chiếc váy xòe, dài đến đầu gối. Đang đứng thì Dục Tú bị một đứa bạn dùng một dải dây buộc vào mắt và nói:

- Không được tháo ra.

- Gì nữa đây? - nàng hỏi.

- Đi theo tớ nào. - nói rồi nó cầm tay Dục Tú dắt đi. Đi được một lúc thì đứa bạn ấy tháo khăn bịt mắt ra:

- Ngạc nhiên chưa - khi khăn được mở ra, mọi người cùng hô lên. Dục Tú nhìn xung quanh, nàng đang ở trên du thuyền. Một chiếc băng rôn treo ghi chữ: “chào mừng Dục Tú đã trở về”

- Ôi! Các cậu. - Dục Tú cảm động, mắt nhòe đi vì nước nói không thành lời.

- Bọn này tính mở tiệc trên du thuyền cho cậu bởi vì cậu đã bình an trở về với bọn này. - một đứa nói. Bắt đầu buổi tiệc, mọi người nói cười rất vui vẻ, tiếng nhạc sàn mờ to. Riêng Dục Tú lại ra ngoài lan can thuyền hóng gió. Bỗng một chiếc áo khoác được choàng vào người nàng. Dục Tú quay ra, đó là Bách Thủ.

- O! Sao cậu lại ở đây thế? - Dục Tú hỏi.

- Để bạn gái mình ở đây thì mình không an tâm - Bách Thủ đùa.

- Này, ai là bạn gái của cậu thế? - Dục Tú quay lại cười, còn tặng thêm cho cậu một cái liếc vô cùng sắc.

- Muốn uống gì không? Rượu pân chứ? - Cậu hỏi.

- Tại sao không. - Dục Tú trả lời. Thế là Bách Thủ quay vào trong lấy rượu pân. Họ không hề biết rằng, cuộc trò chuyện của họ luôn có người để ý. Đó chính là Khải An, cô là một cô gái con nhà công ty chuyên sản xuất rượu vang. Cô đem lòng yêu Bách Thủ nhưng không dám nói. Nhìn thấy Dục Tú và cậu nói chuyện thân mật với nhau như vậy chắc chắn là không vừa mắt. Cho nên lợi dụng lúc Dục Tú sơ hở, cô đã đẩy Dục Tú xuống biển rồi bắt đầu la lớn:

- Mọi người, mau đến giúp nhanh lên, Dục Tú bị ngã xuống biển rồi.

Nghe thế mọi người hốt hoảng đến. Bách Thủ nghe thế liền vớt ngay hai cốc rượu đang cầm xuống sàn rồi nhảy xuống biển tìm Dục Tú nhưng không thấy. Lúc này, Khải An mới bắt đầu hoảng sợ nhưng không để lộ ra mặt. Hao nhiều người cùng nhảy xuống tìm nhưng vô vọng.

- Ơc..ơc...có ai cứu tôi với- Dục Tú bị nước cuốn sâu xuống cố gắng nói. Bỗng bai nhiều hình ảnh chọt ủa về trong đầu nàng. Lúc nàng đánh nhau với Chiêu Khanh, lúc giằng co với hấn ở tường thành.

- Đứng rồi, những con người ấy, triều đại ấy. Mình nhớ ra tất cả rồi. - nói rồi Dục Tú bắt đầu lịm dần đi.

.....

.....

...

...

Thế giới cổ đại.

- Thừa tướng quân Khách Tâm, chúng thần đã tìm thấy Hoàng phi nương nương. - một tên lính chạy vào báo. Thừa tướng Khách Tâm là một vị tướng trung thành, giỏi giang luôn luôn phò tá bên cạnh Chiêu Khanh.

- Mau, mau đưa ta đến nơi đó. - nghe thế Khách Tâm vội cầm kiếm, đi theo yên lính vừa lúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tướng quân Khách Tâm đi theo tên lính đến một bụi lau, Khách Tâm vén bụi lau thì đập vào mắt là thân ảnh của Nguyệt Băng (ở hiện đại thì au gọi là Dục Tú, cổ đại au gọi là Nguyệt Băng nhé). Quay lại, anh (au đang không biết gọi là gì đây. Ai nghĩ ra được gì thì ới au một câu nhé) bảo tên lính:

- Đến báo với hoàng thượng nhanh.- tên lính nghe lệnh cúi người rồi trèo lên ngựa phi thẳng về cung. Đờ lấy thân thể mềm mại của Nguyệt Băng, Khách Tâm bế nàng về phủ của mình. Đặt nàng xuống giường của mình, Khách Tâm chăm chú nhìn Nguyệt Băng không hiểu tại sao nàng lại có thể làm hoàng thượng say mê mình. Bỗng anh giật mình vì Nguyệt Băng tỉnh dậy. Nàng nhìn ngó xung quanh rồi quay sang nhìn anh:

- Gì thế này? Tôi lại trở về thời cổ đại rồi sao? Còn người, người là ai? Ta đang ở đâu?-Nguyệt Băng hoảng sợ hỏi.

- Thừa Hoàng Phi nương nương, đây là phủ của thân. Thân là Khách Tâm, được hoàng thượng giao trọng trách luôn phải phò tá bên cạnh.- Khách Tâm quỳ xuống nói.

- Trời đất ơi, mau, mau thả ta ra. Nhanh lên. Ta cần tìm đường về nhà.- Nguyệt Băng giục.

- Về Phạm Phủ sao nương nương?- anh hỏi.

- Phủ cái con khi. Ta muốn quay lại thế giới hiện đại- Nguyệt Băng quay lại nói lớn.

-Hiện...đại..?- Khách Tâm không hiểu.

- Thế giới hiện đại ấy, thế kỉ 21 ấy.-Nguyệt Băng giải thích.

- Ừm...-Khách Tâm tròn mắt, không hiểu Nguyệt Băng nói gì.

- Nhanh, mau thả ta ra cái đồ nói mãi không thông.-Nguyệt Băng ra lệnh.

- Nương nương, hoàng thượng đang trên đường tới. Người không nên như thế kéo hoàng thượng biết được người sẽ nổi trận lôi đình.- Khách Tâm khuyên nhủ.

- Không! KHÔNG! Ta nói thêm một lần nữa, lần cuối cùng đây nhé: ta là người thế kỉ 21, ta không thuộc về thế giới này.- Nguyệt Băng nói lớn. Nàng không biết rằng Chiêu Khanh đang ở đằng sau và đã nghe thấy hết mọi chuyện. Người hấn tóa ra bao nhiêu là sát khí.

- Băng Băng, ta đã làm gì nào? Ta đã làm nàng phật ý bai giờ chưa? Ta cho nàng sự sùng ái, luôn nghe theo lời nàng nói. Nàng muốn gì ta cũng đáp ứng. Có sao nàng luôn giữ bỏ, cự tuyệt ta.- Chiêu Khanh giữ lấy hai cánh tay nàng nói.

- Ta không yêu người.-Nguyệt Băng hét lớn, giãy giụa.

- Nàng vẫn cự tuyệt ta.- Chiêu Khanh nhìn thẳng vào mắt nàng. Hấn thấy trong mắt nàng chính là sự khinh bỉ, căm ghét hấn.

- Ta là Đương Kim Hoàng Thượng. Không ai được phép coi thường ta. Người đâu?- hấn quát lớn. Tên thái giám luôn đi cùng hấn đến, cúi người nghe lệnh.

- Truyền ý chỉ của trẫm, Hoàng Phi khinh thường thánh ân, ngang ngược, không coi quốc pháp ra gì. Nay trẫm phế bỏ ngôi vị, giáng xuống làm nô lệ lao động khổ sai ở vùng sa mạc phía Tây Vô Quốc. Hãy để cho ánh nắng mặt trời thiêu rụi làn da của nàng. Đốt cháy mái tóc của nàng. Cho đến khi nàng chịu khuất phục trước ta. Nếu không nàng sẽ phải chết khô chôn sa mạc.-Chiêu Khanh ra ý chỉ. Sau đó, một đoàn lính đi vào lôi Nguyệt Băng ra.

- Buông ta ra, ta tự đi được! Khuất phục ư? Không bao giờ, ta sẽ không bao giờ khuất phục trước người đồ hoàng đế độc ác, máu lạnh như người. Ta thật hối hận khi đến đây.- Những từ ngữ nhẹ nhàng ấy được Nguyệt Băng sử dụng trước khi nàng đi.

P/s: c/m đi, c/m đi. ~(^~^~)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nguyệt Băng bị ném vào trong một cánh cửa có song sắt, nàng đã bị ném vào trong ngục. Lúc nàng bị một tên lính đẩy vào, tưởng chừng như sắp ngã thì lại có một cánh tay đỡ lấy nàng. Nàng ngẩng lên nhìn thì ra đó là một người thanh niên, nàng cảm ơn rồi được cậu đỡ ngồi xuống.

-Này, cô không sao chứ?-cậu hỏi.

-Cảm ơn anh. May nhờ có anh nếu không tôi đã gãy xương mất rồi. Thế anh tên là gì? Bao nhiêu tuổi?-Nguyệt Băng thờ phào, nói.

- Tôi là Đào Mẫn. Năm nay tôi 20 tuổi.-cậu nói.

-Cái gì? Cậu mới 20 thôi sao? À mà sao cậu lại bị nhốt vào đây thế?- nàng hỏi.

-Việc này....-Đào Mẫn ngại ngần nói.

-Cậu cứ nói đi, không phải ngại đâu.-Nguyệt Băng ân cần nói.

-Là do nhà tôi thiếu thốn, chưa đủ tiền nộp thuế cho nên bị bắt giam vào đây. Mẹ tôi giờ không biết như thế nào.-cậu thở dài nói.

-Thôi cậu đừng lo mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.-Nguyệt Băng an ủi.

-Thế còn cô, cô là ai vậy? Có sao lại bị bắt vào đây?- Đào Mẫn hỏi

-Khổ cho cái thân phận của Phạm Nguyệt Băng này. Tự nhiên lại bị tên Võ Chiêu Khanh khi gió áy hành hạ.- Nguyệt Băng ngán ngẩm nói.

-Hoàng..Hoàng Đế ư?- Đào Mẫn lấp bắp.

-Thế vậy cô là.. hoàng phi ư?-Cậu lo lắng.

-Có thể nói là như vậy.-Nàng quay sang, đập đập vào vai Đào Mẫn nói.

-Hoàng...hoàng phi nương nương cát..- Đào Mẫn run run nói thì bị Nguyệt Băng cắt đứt.

-Dừng... Ta bị phé rồi.-nàng ung dung nói.

-Vậy là...phế phi?- cậu nói.

-Ừm..-Nguyệt Băng gật gù.

-Sắp sáng đến nơi rồi, mời người đi ngủ.-Đào Mẫn kính cẩn nói.

-Ê, lần sau đừng gọi tôi là người này người nọ nhé. Xung hô như bạn bè thôi. Nhớ chưa?- Nguyệt Băng khó chịu nói. Tay giờ nắm đầm.

-Được...được..-cậu run run khi thấy một thiếu nữ đang tuổi cập kê nói năng như thế. Lại còn giờ nắm đầm lên dọa cậu nữa chứ.

-Á!!.....-vừa đặt mình xuống Nguyệt Băng bỗng ngồi phắt dậy hét lớn.

-Này, cô sao thế?- Đào Mẫn thấy thế cũng ngồi bật dậy hỏi.

-Có con gì đó bò trên người tôi áy.-nàng nhảy nhảy lên khiến cho Đào Mẫn bật cười.

-Đứng im! À, là bọ.-cậu nói rồi gỡ từ tóc Nguyệt Băng ra một con bọ ta dùng.

-Má ơi, cứu con đi.-Nàng sợ hãi nói.

-Thôi, hay là cô ngủ ở chỗ tôi đi.-Đào Mẫn nói rồi chỉ ra chỗ của mình.

-Thế còn anh?- nàng lo lắng cho cậu.

-Không sao đâu. Tôi quen với chúng rồi

-Anh tốt quá.-nói rồi nàng chạy ra chỗ nằm của Đào Mẫn. Đặt mình ngủ ngay tức thì.

- Nữ nhân này đáng yêu thật.-cậu nói nhỏ rồi nằm thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau

-Nguyệt Băng dậy đi nhanh lên. Không thì sẽ bị quất roi da đấy.-Đào Mẫn lay lay người của Nguyệt Băng. Nghe đến 2 chữ “roi da” là nàng bật phắt dậy vì khi còn rất nhỏ nàng đã bị bắt cóc và bị đánh bằng roi da cho nên nỗi sợ roi da luôn ám ảnh nàng từ khi còn rất bé.

-Nào, theo tôi. Bây giờ chúng ta phải đi bê đá.-cậu nói rồi đỡ nàng dậy.

-Rồi, rồi.-Nguyệt Băng ngán ngẩm nói.

Đến nơi lao động, Nguyệt Băng nuốt nước miếng khi nhìn thấy trước mắt là hàng tá, hàng tá chồng đá to bự. Khi làm việc, nàng và Đào Mẫn luôn nói chuyện với nhau vui vẻ. Giữa họ đã nảy sinh một thứ tình cảm còn hơn cả tình bạn. Đó là tình yêu, thứ tình yêu được hình thành từ những cuộc trò chuyện thân mật, từ những lần giúp đỡ nhau. Nhưng họ đều không biết tình cảm của đối phương. Và họ lại càng không biết rằng, Chiêu Khanh đã gài người

trong đám nô lệ để theo dõi nàng. Mọi cuộc trò chuyện, hành động, cử chỉ của nàng hắn đều biết hết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

-Thưa hoàng thượng, gián điệp Hắc Cầm(đang bí tên thì nhìn vào cái đàn ghi ta đựng trong bao màu đen của au. Thế là nghĩ ra luôn.) được người gài vào đám nô lệ xin cầu kiến.-một tên thái giám chạy vào báo.

-Cho vào- hắn ra lệnh.

-Thần Hắc Cầm xin bái kiến bệ hạ.-một tên mặc quần áo rách rưới của nô lệ, mặt đen nhẻm bước vào rồi quỳ xuống nói.

-Báo cáo đi.-hắn bỏ quyền tấu rồi nói.

-Dạ! Đạo đây phé phi thường hay trò chuyện cùng một tên nô lệ tên Đào Mẫn. Họ trò chuyện rất thân mật. Luôn giúp đỡ nhau và luôn cười đùa. Trông họ hào vui vẻ.-tên Hắc Cầm kia bẩm báo. Nghe đến thế mặt mũi Chiêu Khanh tối sầm lại. Hai nắm đấm bóp chặt, đập mạnh xuống bàn làm cho tên gián điệp phải giật mình.

-Hào! Nàng được lắm Băng Băng. Đã cự tuyệt trăm, giờ lại còn thân mật với nam nhân khác. Để xem ta xử lí tên Đào Mẫn kia như thế nào.-hắn nghiêng răng. Rồi cho tên gián điệp lui xuống.

Tại ngục giam

-Ôi!! Hôm nay thực một a~~~nàng vượn vai nói.

-Này, Băng Băng trán nàng có mồ hôi kia. -cậu nói rồi đưa tay ra lau mồ hôi trên trán nàng. Câu nói của Đào Mẫn không chỉ làm cho nguyệt Băng giật mình mà còn khiến chính cậu giật mình.

-Này! Sao tự nhiên lại gọi tôi như thế vậy?- Nguyệt Băng cầm cổ tay của Đào Mẫn, dí sát mặt vào mình vào mặt cậu rồi hỏi.

-À..òm...thì....-cậu đỏ mặt, lúng túng.

-A!Cậu thích tôi đúng không?- Nguyệt Băng nói một cách từ từ, chậm rãi làm cho tim của Đào Mẫn trực nhảy vọt ra ngoài.

-Ừm.-Cậu cúi đầu, gật khe khẽ.

-Trời ơi, sao cậu không nói sớm. Tôi cũng thích cậu đó.-Nguyệt Băng nói nhỏ làm Đào Mẫn giật mình. Ngẩng mặt lên nhìn Nguyệt Băng.

-Thật..thật sao?- cậu hỏi.

-Tất nhiên rồi.-Nguyệt Băng đập đập vào vai Đào Mẫn.

-Ta thực sự yêu nàng Băng Băng à. Nàng sẽ chấp nhận tình yêu hèn mọn này của ta chứ?- cậu cầm tay nàng, nói nhỏ làm Nguyệt Băng đỏ mặt.

-Tất nhiên rồi....t..h...thiếp cũng yêu c.h..chàng.-Nguyệt Băng đột ngột đổi cách xưng hô. Đúng rồi, đây là tình yêu thật sự. Vậy nàng đã phải lòng cậu. Rồi khuôn mặt hai người từ từ sát lại nhau. Cả hai cùng nhắm mắt, họ cảm thấy môi mình vừa chạm vào một thứ gì đó vô cùng mềm mại. Họ đang hôn nhau. Chắc hẳn Chiêu Khanh không hề thích điều này rồi. May mà lúc đó là ban đêm, mọi người đều đã yên giấc(trừ anh gián điệp nhé) nên không ai biết. Khi hai môi họ rời nhau, Đào Mẫn nằm xuống dang tay phải của mình ra rồi đập đập vào nó. Hiểu ý, Nguyệt Băng nằm lên tay cậu rụi rụi vào ngực cậu rồi ngủ ngon lành cho đến sáng.

Sáng sớm hôm sau

-Thưa hoàng thượng, gián điệp Hắc Cầm cấp báo.-tên thái giám chạy vào báo khi Chiêu Khanh đang mặc long bào, chuẩn bị thượng triều.

-Cho vào.-hắn nói.

-Thưa hàng thượng, thần Hắc Mẫn xin bẩm báo một truyện vô cùng quan trọng.-tên gián điệp chạy vào, quỳ xuống nói.

-Bẩm báo nhanh đi.-hắn ra lệnh.

-Đêm hôm qua phé phi đã.....-hắn nói đứt quãng.

-Băng Băng làm sao? Có phải nàng đã đổ bệnh? Ngươi mau nói.-hắn đang điềm tĩnh bỗng quay phắt vào hốt hoảng hỏi.

-Đêm qua phé phi đã.....hôn tên Đào Mẫn và ôm hắn ngủ ả.-tên gián điệp cúi người nói. Trong lòng có chút lo lắng. Sợ rằng hoàng thượng sẽ nổi trận lôi đình.

-CÁI GÌ? Nàng ta dám hôn nam nhân khác ư? Lại còn ôm hắn ngủ nữa? -hắn hét lớn.

-Dạ.-tên gián điệp cúi người nói.

-Băng Băng à, nàng đã đi quá xa rồi.-hắn nói rồi ra lệnh thượng triều. Cả ngày hôm ấy hắn cảm thấy vô cùng khó chịu. Nổi nóng với mọi người. Còn đập phá đồ đạc, cơm cũng không đụng đũa. Chiều hôm ấy, hắn gọi một đám người mặc y phục màu đen đến.

-Nghe rõ đây, đêm nay hãy đến cảnh cáo tên nô lệ tên Đào Mẫn rằng hãy tránh xa phé phi ra nếu không đừng trách ta vô tình.-nghe xong, đám người ấy cúi người rồi lùi dần vào trong bóng tối.

P/s: c/m cho mình nha. Sorry ThanhThPhmNgyun nha. Chắc phải một hai chap nữa mới kết thúc được cuộc tình Băng-Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thế giới hiện đại

-Thưa ông chủ Đồng Tú Duy, có người báo rằng đã tìm thấy cô chủ nhỏ.-Tú Duy đang làm việc thì có một người đến báo. Nghe thế, anh đứng phắt dậy, cầm chiếc áo khoác khoác lên người rồi đi theo tên vừa rồi. Đến nơi thì thấy Dục Tú đang nằm dưới một gốc cây. Chắc hẳn đêm hôm ấy nàng đã được sóng đánh trôi vào bờ.

-Dục Tú, Dục Tú tỉnh dậy đi em, anh đây, Tú Duy đây. Dậy đi em-lay lay người Dục Tú nhưng không thấy nàng động đậy mặc dù tim vẫn đập. Tú Duy liền cho người đưa Dục Tú vào bệnh viện. Bác sĩ nói rằng cô vẫn còn sống, đang ở trong trạng thái hôn mê sâu cho nên không biết khi nào tỉnh lại. Vừa nói ông vừa áo máy thở vào mũi nàng vài cặp máy đo nhịp tim vào ngón tay.

-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để điều trị cho em gái ngài.-ông nói rồi cúi người đi. Tú Duy cũng cúi người chào ông rồi quay về phía đưa em gái bé nhỏ của mình mà ngồi xuống.

-Dục Tú, em hãy mau tỉnh lại nhé.-anh nói rồi cầm tay nàng lên hôn nhẹ.

Dục Tú tuy vẫn thờ, tim vẫn đập nhưng nàng là một cái xác không hồn. Hồn nàng đã không còn ở đất nữa mà đã sớm lưu lạc ở thế giới cổ đại và trong thân xác của Phạm Nguyệt Băng.

Thế giới cổ đại

Ban đêm tại ngục giam nô lệ

-Ngươi, mau dậy ra đây bóp chân cho ta.-một tên lính mở cửa đi vào. Đá vào người của Đào Mẫn.

-Dạ.-cậu tỉnh dậy nói. Rồi nhẹ nhàng nâng đầu của Nguyệt Băng khỏi cánh tay của mình và đứng dậy ra ngoài bóp chân cho tên lính vừa rồi.

-Hự-Đang bóp chân cho hắn thì cậu nghe thấy tiếng kêu. Ngẩng đầu lên thì thấy hắn bị ngắt, đầu vẹo sang một bên. Cậu bắt đầu lo sợ. Nhìn xung quanh rồi cảm thấy phía sau mình có gì đó. Cậu quay lại thì thấy một vài tên mặc y phục màu đen. Nhanh như chớp, họ đã áp Đào Mẫn vào tường hai tên giữ hai bên vai cậu. Còn một tên thì cầm kiếm cứ dùng tay miết vào kiếm rồi đi qua đi lại nhìn cậu.

- Các người muốn gì?- cậu khó chịu hỏi.

-Chủ nhân ta phải đến để cảnh cáo với ngươi rằng nếu như ngươi còn dám đụng đến phé phi một lần nữa thì đừng trách chủ nhân ta vô tình.-tên cầm kiếm nói.

-Chủ nhân các người là ai? Ta đây sống lương thiện, chưa ăn cắp, hay hại ai bao giờ. Ta cũng chưa đắc tội với ai? -hắn tức giận hỏi.

-Ngươi đã đắc tội rồi đấy.-hắn nói rồi đánh mắt về phía phòng giam. Cậu nhìn theo thì nhận ra rằng ý của hắn chính là Băng Băng yêu dấu của cậu. Tranh thủ lúc cậu không đề ý, mấy tên mặc y phục màu đen dùng kungfu biến mất. Cậu quay người lại đã không thấy đâu. Cậu định nhân cơ hội này cùng Nguyệt Băng trốn khỏi đây nhưng rất tiếc tên lính gác đã tỉnh dậy. Đào Mẫn bị tên cau ngục bắt vào ngục. Ngồi xuống, cậu suy nghĩ, nghĩ rằng tại sao họ

lại muốn cậu tránh xa Nguyệt Băng và chủ nhân của chúng là ai. Mãi suy nghĩ, cậu không biết rằng Nguyệt Băng đã tỉnh dậy. Nàng ngồi xuống bên cạnh Đào Mẫn, dựa đầu vào đầu cậu. Miệng hỏi:

-Chàng đang suy nghĩ gì mà đắm chiều thế, Mẫn Mẫn?- nàng hỏi cậu.

-Không, không có gì đâu. Băng Băng bé nhỏ của ta mau ngủ đi nào.-vừa nói cậu vừa xoa xoa đầu của Nguyệt Băng. Nàng gật đầu rồi dựa vào vai người mình yêu ngủ một cách ngon lành.

P/s: c/m cho tui đi a~~~~ chap này mình cứ thấy làm sao ấy. Cảm thấy chap này viết quá ư là lủng củng. Đừng bỏ au nha..... Cơ mà hình như mình hơi ưu ái bé Mẫn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng sớm hôm sau

-Này, Mẫn Mẫn. Chàng làm sao thế tỉnh dậy đi coi.-Nguyệt Băng lo lắng nhìn Đào Mẫn. Cả đêm qua cậu không ngủ được. Sáng sớm lại như người mất hồn. Gọi mãi mà không có phản ứng.

-Mẫn Mẫn, thứ lỗi cho thiếp.-nói rồi cô cốc vào đầu của cậu một cái rồi mạnh. Mẫn Mẫn vẫn ngồi ấy. Nguyệt Băng tức lắm hét lớn vào tai cậu:

-Mẫn Mẫn, cứu thiếp.-cậu nghe tiếng hét của người yêu mới bừng tỉnh.

-Băng Băng, nàng làm sao thế?- cậu nhìn xung quanh hết lớn.

- Thiếp không sao? Mà chàng làm sao vậy? Hay là đang tư tưởng em nào hả? Thiếp cốc vào đầu như thế mà không thấy đau sao?- nàng nhìn thẳng vào mắt cậu hỏi.

-Không ta làm sao dám. Nghe nàng nói, bây giờ ta mới cảm thấy đau đấy.-cậu chối lạy chối để rồi mới nhận ra đầu mình đang đau một cách kinh khủng mới ôm đầu, lăn lộn kêu đau.

-Đáng đời chàng. Nghe đây.-nàng vừa nói vừa túm cổ áo cậu cậu. Giờ nắm đầm lên dọa- ắt mà thấy chàng tư tưởng đến ai. Thì đừng trách thiếp vô tình, hiểu chưa?

-Rồi...rồi-cậu sợ hãi nói gật gật đầu.

-Ngoan!- nàng thả cổ áo nàng ra, xoa đầu cậu rồi cầm tay cậu lôi ra ngoài. Vừa đi, tay nàng nắm chặt lấy tay cậu kéo đi. Miệng cứ lải nhải cảnh báo cậu. Bé Băng không giữ thì thôi chứ đã giữ thì thôi rồi. Nàng cứ cầm tay cậu mà kéo đi, không để ý rằng có một cặp mắt đang dõi theo từng bước đi. Đó là Chiêu Khanh, hôm nay không hiểu sao hăm lại đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này thế không biết. Hai nắm đầm của hắn nắm chặt. Trong đầu hắn đang suy nghĩ một cái gì đó vô cùng nham hiểm(Mẫn nhi của ta, em cần thận đấy. Không tên Khanh giết em đấy. Khanh Khanh điên, đừng làm hại Mẫn nhi của ta).

-Băng Băng, dừng lại.-đang đi thì Nguyệt băng đứng khựng lại. Quay đầu lại nhìn:“ Chết tiệt, đừng bảo là.....” không ngoài dự đoán của nàng Chiêu Khanh đang từ từ tiến đến.

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.-cậu cùng Nguyệt Băng quỳ xuống hành lễ.

-Băng Băng, sao nàng lại lại quỳ, đứng lên đi.-hắn nói rồi tiến đến nàng dậy. Giờ Đào Mẫn mới biết tên chủ nhân đó là ai.

-Tiểu nữ đâu dám. Thân là nô lệ, bốn phận là phải hành lễ.-Nguyệt Băng nói.

-Nô lệ ư? Ta vẫn coi nàng là Hoàng Phi của ta mà.-hắn nhẹ nhàng nói.

-Hoàng Thượng đánh giá thân phận của tiểu nữ quá rồi. Bây giờ thân đã là Phế Phi, lại còn bị giáng xuống làm nô lệ. Sao dám.- nàng mặt lạnh băng nói.

-Băng Băng.....-hắn đang nói thì bị ngắt lời.

-Xin hoàng thượng đừng gọi tên tiểu nữ như thế nữa. Bây giờ tiểu nữ đã có ý chung nhân. Ngài gọi thế thiên hạ sẽ nghĩ thân thiếp không tốt.-nàng nói rồi quay ra nhìn Đào Mẫn cười nhẹ. Lúc này gân xanh gân đỏ của hắn nổi hết lên. Mặt mũi tối sầm lại, hai nắm đầm nắm chặt. Quay lưng ra hiệu hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Dành tặng cho bạn: ThanhThPhmNgyuyn và NhiPham22112000. Chap sau sẽ là mối tình Khanh-Băng bạn NhiPham22112000 nhé!!

Xoảng...rầm....những tiếng động này phát ra từ cung Thanh Minh, tẩm cung của hấn.

-Hoàng thượng, xin người bớt giận.-tên thái giám chạy vào nói.

-Ngươi không hiểu đâu, Băng Băng, nàng quên ta rồi.-hấn ngừng tay, ngồi phịch xuống. Tên thái giám cũng không nói gì, cúi người. Ngay lúc đó tên gián điệp Hắc Cầm chạy vào bẩm báo.

-Tham kiến hoàng thượng- hấn quỳ xuống kính cẩn nói.

-Việc gì?- hấn khó chịu.

- Vừa lúc, thần thấy tên Đào Mẫn lén lút đi đâu đó. Thần liền đi theo, phát hiện hấn với Hoàng Hậu nói chuyện gì đó.-Hắc Cầm vội vàng nói.

-Hoàng Hậu ư?- hấn nhắc lại.

- Dạ.-tên gián điệp gật đầu.

-Chuyện này có vẻ không ổn. Ngươi tiếp tục theo dõi và bảo vệ Phế Phi. Có gì thì báo lại với ta ngay.-hấn ra lệnh rồi hất tay ra hiệu lui xuống. Hắc Cầm cúi người lui dần.

-Người đâu!- hấn nói lớn.

-Hoàng thượng có gì cần dặn?- tên thái giám đi đến hỏi.

-Cử người theo dõi hoàng hậu, nhất cử nhất động đều phải báo cho ta!- hấn nói rồi đứng dậy đi lên giường nằm nghỉ.-đừng quên triệu Phế phi đến gặp ta đây.-hấn nói vọng ra.

Tối hôm ấy

-Hoàng thượng, phế phi đã đến ạ!- tên thái giám chạy vào bẩm báo. Nghe thế hấn dẹp mọi công việc.

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.-Nguyệt Băng đi vào, nàng cúi xuống, kính cẩn nói.

-Miễn lễ.- hấn tươi cười nói.

-Hoàng thượng có điều gì cần dặn tiểu nữ sao?- nàng nói. Tình yêu đã làm thay đổi con người nàng rồi. Nó làm nàng dịu dàng hơn, yếu đuối hơn.

-Băng Băng, sao bây giờ nàng lại lạnh lùng với trẫm vậy?- hấn bắt đầu khó chịu hỏi.

-Tiểu nữ không dám. Thân đã có ý trung nhân. Người bảo thần thiếp phải làm sao để tránh được miệng lưỡi của người đời. Vốn dĩ, chúng thần sắp đến ngày được thả tự do. Thần sẽ tổ chức hôn sự, lễ cưới sẽ ra sao nếu có tin đồn không hay về tiểu nữ.-nàng nhẹ nhàng đáp, người hơi cúi.

-Hôn sự ư? Thật điên rồ!- hấn nói.

-Tiểu nữ đáng chết. Đã làm hoàng thượng cảm thấy khó chịu. Xin người ban tội.-nàng quỳ xuống nói với một giọng bình tĩnh, pha chút lạnh lùng. Hấn nghe xong lại càng điên tiết hơn. Băng Băng ngày xưa của hấn đâu rồi.

-Nàng xem cái này đi.-hấn ném một quyển sách xuống cho nàng. Nguyệt Băng mở ra đọc, vừa đọc, nàng vừa rơi lệ. Nàng ngã quỵ xuống. Con tim nàng nhói đau, bắt đầu rỉ máu.

-Tại sao?.... tại sao?..- nàng nói nhỏ. Lệ vẫn tuôn. Hấn chỉ nhìn nàng, nhếch mép cười.

-Nàng đọc xong chưa?- hấn hỏi.

-Hoàng thượng thứ tội cho tiểu nữ. Hôm nay tiểu nữ không được khỏe. Cầu xin người cho tiểu nữ về nghỉ ngơi.-nàng đứng dậy. Kim lệ, nói nhỏ.

-Được. Sáng mai, sau giờ thượng triều hãy đến gặp trẫm-hấn phẩy tay. Nàng cúi người lui xuống.

Ngục giam

-Đào Mẫn, chàng nói cho thiếp nghe, thế này là thế nào? Hãy cho thiếp một lí do để thiếp không tin vào nó đi-nàng trở về ngục giam, thấy Đào Mẫn nàng liền ném quyển sách ấy vào người cậu rồi tiếp tục rơi lệ. Cậu mở quyển sách ra, đọc được một dòng. Câu tròn mắt, đây chẳng phải quyển sách ghi chép từng cuộc gặp gỡ của cậu với Hoàng Hậu sao?

-Băng Băng, chuyện này.....-cậu ngập ngừng.

-Có phải chàng là người do Hoàng Hậu cử đến giết thiếp không?- nàng hỏi.

-Đúng thế. Nhưng....khi gặp nàng, ta đã phải lòng nàng cho nên không nỡ ra tay. Ta thực sự yêu nàng cho nên mới nhiều lần dùng lí do để giữ lại mạng cho nàng. Không phải ta thì sẽ có người khác ra tay.-cậu thanh minh.

-Giả dối, tất cả đều là giả dối. Đồ tiểu nhân. Tôi thật ngu ngốc khi yêu cậu, trao trọn trái tim mình cho cậu. Tin tưởng cậu, để giờ đây cậu lại là người muốn giết tôi.-nàng hét lên.

-Ta thực không có ý giết nàng.-cậu nói.

-Thật sao?- nàng nói rồi rút con dao găm đất ở lưng cậu ra rồi ném xuống đất.-thế đây là cái gì?-nàng chỉ vào con dao. Đào Mẫn không nói gì, im lặng. Cậu biết rằng dù nói gì thì Nguyệt Băng cũng sẽ không tin mình.

-Tôi với anh đến đây đoạt tuyệt. Đường ai người nấy đi.-nàng nói rồi đi ra một góc. Gục đầu khóc. Đào Mẫn cũng rơi lệ rồi đi về chỗ ngủ của mình. Ngồi nhìn nàng.

Sáng hôm sau

Không ai thấy Đào Mẫn đâu nữa. Chỉ thấy cậu để lại một lá thư nhỏ cho Nguyệt Băng. Nàng mở ra đọc: Là ta không tốt, ta đã xin hoàng hậu cho về quê. Nàng ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

Đọc xong thì có một tên lính đến mở cửa ngục.

-Phé phi, hoàng thượng triệu kiến người.-tên thái giám chạy vào nói. Nguyệt Băng gật đầu, đứng dậy đi theo.

P/s: mỗi tay quá a~~ C/M Cho au nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.- nàng đi vào quỳ xuống nói.

-Thế nào rồi?- hần hỏi đều.

-Cảm tạ hoàng thượng đã cứu tiểu nữ một mạng. Tiểu nữ sẽ báo ân!- nàng cúi người.

-Được- hần cười tươi.

-Hoàng thượng muốn gì, tiểu nữ cũng cam lòng.- nghe thế Chiêu Khanh mừng rỡ. Nhưng lại nghĩ thầm“ nếu bây giờ lập nàng làm hoàng hậu thì sẽ gây khó dễ cho nàng vì văn võ trong triều sẽ không đồng ý”.

-Người đâu?- hần nói. Tên thái giám chạy vào nghe lệnh.- truyền ý chỉ của trẫm, phé phi đã biết ăn năn hối cải. Nay ta phục vị cho phép trở về cung Xuân Tình với danh hiệu Hoàng phi.

-Đa tạ hoàng thượng- nàng cúi người nói.

-Hoàng thượng, có sứ giả Anh Quốc(nước Anh đấy ạ) đến.- một tên lính chạy vào bẩm báo.

-Anh Quốc ư? Thế ta có sứ giả nào thông thạo tiếng Anh quốc không?- hần lo lắng.

-Dạ...thưa...không có ai ạ!- tên thái giám đứng cạnh nói.

-Không ổn rồi! Võ Quốc chúng ta hùng mạnh. Nếu chuyện này lan ra ngoài quả thực không tốt!- hần suy nghĩ.- thôi được, bày tiệc rượu đàn ca đầy đủ đón tiếp sứ giả.-hần ra lệnh phút chót dù không biết lên làm gì.

Tại cung Cẩm Mộc

(những từ in nghiêng xin hiểu là tiếng anh nha)

-Hoàng thượng giả lâm- một giọng bói vang lên. Hần cùng Nguyệt Băng, Hoàng hậu, Đức phi, Lệ phi, Hiền phi, Thục phi bước vào trong vô cùng uy nghiêm. Chờ đến lúc họ ổn định chỗ ngồi xong thì sứ giả Anh Quốc đứng lên chào và nói. Nhưng không ai hiểu được, đang lúc nguy cấp thì Nguyệt Băng cất tiếng nói.

-Xin sứ giả thứ lỗi cho chúng tôi vì đã chậm trễ.-nàng nói một cách rành mạch làm mọi người ngạc nhiên. Không ai tin nổi vào tai mình nữa, kể cả sứ giả.

-Không ngờ nữ nhân Võ Quốc lại tài giỏi như thế này.- sứ giả khen. Nguyệt Băng cười, gật đầu.

-Băng Băng, nàng hãy phiên dịch giùm ta chứ?; hần hỏi, vẫn còn ngạc nhiên. Nàng mỉm cười, gật đầu.

-Sứ giả, chẳng hay hôm nay ngài đến đây là có việc gì?-hần nói.

-Phu quân của ta hỏi, chẳng hay hôm nay sứ giả đến có việc gì?- nàng quay lại nói với sứ giả.

-Chả là hoàng tử nước ta nghe nói Võ quốc có nhiều người tài. Người muốn cử ta đến xem và không ngờ nó lại là thật.-sứ giả nói. Nguyệt Băng quay ra nói lại với Chiêu Khanh.

Sau một hồi nói chuyện dài miên man

-Xin phép hoàng thượng Võ Quốc đấu kiếm cùng chúng tôi. Nhưng, hãy dùng kiếm của Anh Quốc.-sứ giả nói.

-Xin thứ lỗi nhưng phu quân của ta là hoàng thượng, vốn không nên xuống. Cho nên ta sẽ đấu cùng người.-nàng nói.

-Băng Băng, nàng vừa nói gì thế?- hần hỏi.

-Thần thiếp sẽ thay người đấu kiếm.-nàng trả lời khiến cho hàng ngàn con mắt đổ về phía mình. Đừng coi thường Băng băng nhà ta.

P/s: cmt cho tui đi.....~(^-^~)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

-Không được, nàng là nữ nhân không được phép đụng vào binh khí.- hần cãi, ý rằng không muốn nàng đấu ấy mà.

-Hoàng thượng có vẻ quá coi thường thần thiếp rồi, chắc hoàng thượng biết phong tục của họ để có thể đấu kiếm cùng.-nàng quay lại cãi.

-Ừm...thôi được, ta tạm tin nàng. Việc này giao hết cho nàng xử lí.-Chiêu Khanh không thể nói được gì đành chấp nhận.

-Mời sứ giả mang kiếm ra!- nàng quay lại nói với sứ giả Anh Quốc tên là Edward.(bây giờ mới nghĩ được ra cái tên cho anh sứ giả đẹp trai) Anh có một thân hình đẹp, chuẩn. Gương mặt đẹp trai, tuấn tú kiêu lãng từ.(Hơn hẳn Mặc nhi của tui rồi T-T) Nàng nhìn anh một cách chăm chú như bị hấp hồn làm hần ghen không để đâu cho hết.

-” Băng Băng, nàng dám ngăm nam nhân khác trước mặt trẫm. Tối nay trẫm nhất định sẽ trị tội nàng.”- hần vừa nhìn nàng vừa nghĩ thầm trong bụng. Một lúc sau kiếm và mặt nạ được mang ra, Nguyệt Băng đeo mặt nạ, cầm kiếm lên và bắt đầu đấu. Trận đấu diễn ra vô cùng ác liệt. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về nàng, Nguyệt Băng xoay kiếm của mình quanh kiếm của đối thủ. Chớp mắt, thanh kiếm ấy đã văng ra và cắm xuống dưới đất. Tiếp đó là một tràng vỗ tay.

-Võ Quốc thật lắm người tài. Thần không ngờ đất nước này lại có một nữ nhân tài sắc vẹn toàn như Hoàng Phi đây.- Edward cúi người kính cẩn nói một cách rất tôn kính.

-Ngài quá khen, Võ quốc còn có nhiều người tài hơn ta!-nàng cúi người, cười nói.

-Tiện đây thần xin tặng cho Hoàng phi một loại đàn của Anh quốc chúng tôi. Đàn vi-ô-lông!- nghe đến đây Chiêu Khanh mới hỏi Nguyệt Băng rằng Edward đang nói gì. Thì ngay lúc đó anh mang ra một chiếc đàn vi-ô-lông trông ô cùng đẹp và sang trọng, được làm bằng loại gỗ tối nhất thế giới.

-Băng Băng, chẳng phải hần ta đang chơi đùa ta sao? Nước ta đâu ai biết dùng loại đàn này.- hần khó chịu với Edward. Nguyệt Băng không nói gì, chỉ cười nhẹ.

-Ta có thể thử chứ!- nàng hỏi.

-Ồ, tất nhiên rồi! Xin mời Hoàng Phi.-anh mời. Ngay sau khi cầm cây đàn lên Nguyệt Băng đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán. Người cho rằng nàng không biết thì nên đặt lại chứ đừng cố để làm xấu mặt Võ Quốc. Nhưng không, nàng chỉnh lại dây đàn từng nốt nhạc đến chuẩn. Rồi bắt đầu kéo dây. Từng nốt nhạc vang lên, Nguyệt Băng cũng theo thể mà hát:

A time for us, some daythere'll be

When chains are torn by courage born of a love that's free

A time when dreams so long denied can flourish

As we unveil the love we now must hide

A time for us, at last to see

A life worthwhile for you and me

And with our love, through tears and thorns

We will endure as we pass surely through every storm

A time for us, some daythere'll be a new world

A world of shining hopefor you and meFor you and me

And with our love, through tears and thorns

We will endure as we pass surely through every storm

A time for us, some daythere'll be a new world

A world of shining hopefor you and me.

Tiếng đàn ca vừa dứt, hàng vạn tiếng vỗ tay reo lên. Nguyệt Băng cười mỉm, đặt lại cây đàn lên khay.

-Tiếng hát vô cùng trong trẻo, lay động lòng người. Tiếng đàn được chỉnh chuẩn nốt, du dương, cảm động. Thật tuyệt vời!- anh khen lấy khen để.

-Ngài quá khen, mời!- nàng nói rồi cầm cốc rượu lên mời.-nàng nói rồi một hơi tu hết sạch cốc rượu.

- Rất vinh dự nếu thần được mời Hoàng phi nhảy một điệu Van!- anh hỏi.

-Đội ta hỏi tướng công ta đã!- nàng nói.

-Hoàng thượng, sứ giả mời ta một điệu nhảy.- nàng nói.

-Được!- hần nói. Ngoài thì đồng ý nhưng bên trong lại đang vô cùng điên tiết. Nhạc nổi lên, Edward một tay cầm tay nàng, tay kia ôm eo nàng và bắt đầu nhảy. Và nàng nhanh chóng hòa vào điệu nhạc. Họ say sưa khiêu vũ không biết rằng đang có một cặp mắt sắc như hàng ngàn lưỡi kiếm đang nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Điệu nhạc dứt,

Nguyệt Băng dừng lại. Nhún người chào như một phụ nữ Anh Quốc thứ thiệt.

Tiếp đó là một tràng vỗ tay vô cùng lớn dành tặng cho nàng và sứ giả

Edward.

-Không ngờ một sứ giả lại có thể nhảy đẹp thế này!-nàng nói.

-Không chỉ là sứ giả mà còn là hoàng tử Anh Quốc đấy.-sứ giả nhếch mép.

-Ngài chắc chắn phải biết rằng giả danh người hoàng gia là phạm phải tội chết đấy. Xin ngài đừng đùa.-nàng giải thích.

-Nhìn ta có giống như đang đùa không?-Edward nhếch mép. Nhìn điệu bộ này, Nguyệt Băng biết ngay đây không phải là một câu nói đùa.

-Hoàng

thượng người có biết đây là hoàng tử Anh Quốc không?-nàng quay lại nói

với Chiêu Khanh khiến cho mọi người giật bắn mình. Và những tiếng xì

xào bàn tán lại bắt đầu.

-Thật sao? Sao bây giờ nàng mới nói cho Trẫm biết!-hắn hỏi.

-Vị giờ thần thiếp mới biết-nàng nhếch mép cười.

-Thì ra là thế! Chuyển lời ta, tại sao lại giả danh sứ giả.-hắn ra lệnh. Nguyệt băng cúi người và quay ra nói lại với Edward.

-Hoàng

thượng, hoàng tử nói rằng muốn xem Võ Quốc tiếp đãi với sứ giả của

ngài như thế nào! Tiện thể muốn xem xem người tài của Võ Quốc đến đâu.

Và giờ ngài ấy vô cùng ngạc nhiên trước tài năng của thần thiếp!-nàng

không ngại ngần giải thích.

-Và giờ ta cảm thấy như ta đã phải lòng nàng rồi đấy, Hoàng Phi của Võ Quốc ạ!-

anh nói thêm. Nguyệt băng giật mình, quay lại nhìn. Mắt tròn xoe, ngơ

ngác trước câu nói vừa nãy của Edward. Nàng tiến lại gần long xà của

Chiêu Khanh, ghé vào tai hắn nói nhỏ:

-Và

hắn đã phải lòng thần thiếp rồi!- nàng nói xong bèn trở lại ghế ngồi

của mình để lại cho hắn một cảm xúc không đâu vào đâu. Ghen, tức giận,

khó chịu...không đâu vào đâu. Nhưng vì đang ở trước mặt một hoàng tử

ngoại quốc cho nên không dám manh động. Sợ lại làm gì đó ảnh hưởng đến

hòa bình của nhân dân Võ Quốc. Hắn nắm chặt hai bàn tay tưởng như sắp

bật máu. Hắn đang cố nhẫn nhịn.

-Đã muộn rồi, xin phép được cáo lui. Hẹn gặp lại ngài vào ngày mai.-anh nói và được nàng phiên dịch lại cho Chiêu Khanh.

-Được,

tiệc đến đây kết thúc. Người đầu đưa Khánh quý về cung Khách Vinh

đi(nơi để cho các sứ giả hay khách ngoại quốc đến sinh hoạt).-hắn ra

lệnh.

-Hoàng

phi có thể đưa ta đi được chứ? Vì ở đây chỉ có nàng ấy mới có thể nói chuyện được với ta.-anh đòi hỏi. Dù không muốn nhưng vì lý do chính đáng nên hắn không thể từ chối.

-Mời.-nàng

đi xuống nói. Hai người họ đến nơi, Nguyệt Băng bảo đám người lui ra ngoài rồi đưa anh vào tận phòng và chỉ cho anh cách dùng đồ vật ở đây.

-Nguyệt Băng, nàng đã làm ta mê đắm bằng chính sắc đẹp và tài năng của mình. Ta thực sự muốn có nàng dù chỉ một lần.-Bỗng nhiên, Edward nắm lấy cổ tay nàng, dồn nàng vào tường. Áp mặt sát vào mặt Nguyệt Băng và khoảng cách của họ bây giờ chưa đầy 2cm.

Rồi

anh đưa mũi ngửi theo hương thơm trên người nàng. Từ tai cho đến cổ, rồi anh đón lấy đôi môi nàng mà hôn lấy hôn để. Nguyệt băng gắng sức thoát ra nhưng vì thân nữ nhân nên không làm thế nào được. Edward gần như rút hết hơi thở của nàng. Cùng lúc đó nàng vẫn cố gắng lấy hết sức mình để đẩy hắn ra. Nàng ghét ngher thế lắm, nó làm nàng nhớ lại những lúc tên Chiêu Khanh ức hiếp nàng. Bỗng một lực nào đó lôi Edward ra khỏi người Nguyệt Băng, nàng ngã quỵ xuống, thở hổn hển, rít từng hơi một.

1

-Người

nghĩ mình vừa làm gì thế?-tiếng nói đó làm cho nàng giật mình. Nguyệt Băng ngẩng đầu lên thì thấy Chiêu Khanh đang giữ cổ áo Edward, một tay kia chuẩn bị đánh hắn.

-Dừng

tay lại, mau dừng!-nàng hét lên một cách yếu ớt, nghe thấy tiếng nàng Chiêu Khanh bèn thả hắn xuống rồi lao nhanh đến chỗ nàng.

-Băng Băng, nàng ổn chứ?-Hắn hỏi. Nàng không nói gì, chỉ lắc đầu nhẹ.

-Đưa

thần thiếp về tẩm cung được không Hoàng thượng?-nàng yếu ớt hỏi.Hắn gạt đầu rồi bế thốc nàng lên bằng hai tay. Trên đường, nàng nhìn hắn, cứ nhìn. Bỗng hắn quay xuống nhìn nàng thì Nàng lại giật mình quay đi. Tim đập loạn nhịp! Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

-Nào, nằm xuống đây!-hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường và nói.

-Tạ ơn bệ hạ đã cứu mạng thần thiếp. Mà sao người lại xuất hiện đúng lúc thế?-nàng có chút nghi ngờ.

-À....thì...thôi

ta cũng không giấu nàng nữa. Chuyện là thế này, lúc nàng và hắn

đi...thì ta cũng đi theo....sợ nàng với hắn có.....cho nên..-hắn nói

chẳng ra đầu vào đầu. Nhưng nàng cũng hiểu được phần nào.

-Này!

lại gần đây ta bảo!-nàng ngoắc ngoắc ngón tay. Nghe câu nói ấy của nàng

hắn mừng ra mặt bởi vì nàng đã dùng từ “ta” để xưng hô với hắn. Cái từ

mà lúc trước nàng hay xưng hô. Hắn từ từ ghé sát mặt mình vào mặt nàng.

Bỗng:“Chụt”, nàng hôn một cái roc to vào má hắn. Miệng tùm tùm cười.

-Cái

này là ta cảm ơn lúc này đã cứu ta! Ta bắt đầu thích người rồi

đấy!!!-hắn trong lòng như mở hội. Nguyệt Băng của hắn đã trở lại rồi.

Lại còn bảo thích hắn nữa chứ. Chiêu Khanh nở một nụ cười nham hiểm, đề

nàng xuống giường rồi nói.

-Ta muốn ăn nàng đêm nay! nàng thích chứ?-hắn hỏi. Rõ là một câu hỏi điên rồ. Nguyệt Băng nhăn mặt.

-Giết ta trước đã!-nàng trả lời, miệng cười rõ to. Rồi hắn đỡ nàng dậy và để đầu nàng dựa vào vai hắn.

-Ngủ đi!-hắn xoa xoa đầu nàng rồi nàng cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau

Nguyệt Băng tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở. Tay quơ quơ chỗ bên cạnh mình. Không thấy gì, nàng moi mở mắt ra.

-Người đâu?-Nàng gọi.

-Nương nương có điều gì sai bảo?-một cung nữ chạy đến quỳ xuống cung kính hỏi.

-Hoàng thượng đâu?-nàng hỏi.

-Thưa

nương nương hoàng thượng đã đi thượng triều từ sáng sớm rồi ạ.-cung nữ

ấy trả lời. Nguyệt Băng nghe rồi phúi tay lệnh lui xuống.

-Tên hoàng thượng chết tiệt.-nói rồi nàng nằm xuống ngủ tiếp.

-Này!

Này..-đang ngủ thì cứ có tiếng ai đó gọi Nguyệt Băng. Lại còn cứ đập

đập vào tay nàng, điên tiết nàng ngồi phắt dậy. Nhưng mắt vẫn nhắm tịt.

-Tên nào, tên chết dẫm nào dám quấy rối lúc ta đang ngủ?-nàng tức giận quát.

-.....-không có tiếng ai trả lời nhưng vẫn có ai đó chạm vào tay nàng, hầy hầy.

-Ta

hỏi là....-chưa kịp nói hết câu, nàng đã bị ai đó chặn lại bằng một nụ

hôn nồng cháy. Nàng bất ngờ, mở to mắt ra nhìn. Đó chính là Chiêu Khanh.

Nàng đẩy hắn ra rồi nói.

-Nè, từ lúc cha sinh mẹ đẻ ra đến giờ chưa ai dám phá rối rắc ngủ của ta. Ngươi biết vì sao không?-nàng hỏi. Hắn lắc đầu.

-Trước

có một cô hầu chuyên phá giấc ngủ của ta mặc dù ta đã nói đi nói lại

rất nhiều lần. Cho đến một ngày, ta đang ngủ thì cô ta vào gọi ta dậy

lại còn dám kéo chăn của ta ra. Thế là cô đã phải hứng chịu một chưởng

của ta đến xái quai hàm và năm bảy chiếc răng bị rụng.-nàng nhớ lại một

thời oai hùng. Hắn tròn mắt, không ngờ nương tử của mình lại bạo lực

đến vậy.

-Đừng làm vậy với ta nhé!-hắn nói. Nàng không nói gì, mắt bắt đầu lim dim, gật gà gật gù chuẩn bị ngủ tiếp.

-Nàng mà ngủ là ta ăn nàng đấy.-hắn nói dứt câu, Nguyệt Băng tỉnh hắn đi.

-AAAAAAAAA!

ta không có ngủ nhìn nè.-nàng ngồi phắt dậy đi quanh phòng, miệng còn

hát-cô dạy em tập thể dục buổi sáng. 1..2...3 ở hít thở hít thở hít thở.

Nhìn nàng, Chiêu Khanh không nhìn được cười. Trông nàng quá đáng yêu

mà!

2

-Nàng đói không?-hắn bỗng nhiên hỏi.

-Có chứ! Ta đi ăn gì nha Hoàng thượng?-nàng nghe thế nhanh nhẩu chạy lại chỗ hắn. Cầm tay hắn nũng nịu.

-Được thôi! Nhưng trước hết nàng phải...-hắn giờ má ra.

-Haizzz-nàng thở dài, hôn chụt một phát lên má hắn.

-Thế chứ! Thôi, chúng ta đi!-hắn sung sướng kéo nàng đi ăn.

-Từ từ đã!-bỗng nàng kéo hắn lại.

-sao thế?-hắn hỏi.

-Đội ta mặc một bộ y phục tử tề đã nhé!-nàng nói.

-Rồi!

Mặc xong nàng nhớ đến cung Thanh Minh, ta ở đó đợi nàng.-hắn nói. nàng

cười tươi rồi gật đầu:“Hắn đâu đến nỗi tệ lắm!”-nàng nghĩ bụng. Mặc y

phục xong xuôi, nàng đến tắm cung của hắn. Nàng tròn mắt trước vô vàn

son hào hải vị. Lại là những món ăn nàng thích nhất nữa chứ.

-Xin

mời!-nàng nói lớn rồi cầm đũa nên chén. Hắn nhìn nàng mà nuốt nước

miếng. Tại sao lại có một nữ nhân ăn nhiều đến mức như thế cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nhìn cảnh này hắn

lại nhớ đến cái ngày mà nàng bắt đầu đối xử lạnh lùng với hắn mà lo sợ,

sợ rằng hắn lại không kìm chế nổi mình và lại làm tổn thương nàng. Mà

nghĩ ngợi hắn không biết rằng Nguyệt Băng đã chén sạch đồng điểm tâm.

Hắn tròn tròn mắt:

-Nàng không để phần cho ta miếng nào sao?-nghe hắn

hỏi, nàng xị mặt xuống, vừa nhai môi vừa chu ra với vẻ mặt tôi là tôi

ngây thơ vô (số) tội và hai ngón trở gõ vào nhau liên tục.

-Tại...tại

vì CHÀNG không thèm ăn đấy chứ!- hắn có nghe nhầm không là chàng đấy!

Thực ra là nàng muốn nịnh hắn thế thôi chứ với tính tình của nàng thì

còn lâu Nguyệt Băng mới gọi như thế.

-Nàng đáng bị phạt!- hắn nghiêm nghị.

-Hức...hức...khô thân đời tôi chưa???? Ăn mà cũng bị phạt đấy!- đóng như diễn viên chuyên nghiệp.

-Phạt gì bây giờ nhỉ?- hắn hỏi.

-Phạt gì á!!!-nàng nói với vẻ mặt cún con.

-A! Ta nghĩ ra rồi!- dứt lời hắn lập tức hôn nàng tiện thể liếm luôn hạt com dính lại trên khóe môi.

-Ngươi dám!- tiện thể thưởng thêm cho hắn một cái véo vào đùi đau điếng.

-Hình phạt dành cho nàng đó!- hắn cười lớn nói.

-Hết rồi chứ?-nàng nhăn nhó.

-Không! còn nữa!-hắn nhìn nàng cười nham hiểm.

-Gi vậy!! Ngươi muốn chết hả?-nàng dùng hai tay che người.

-À!Lại muốn hình phạt nặng thêm đây!-hắn nói, cười lớn.

-Được! Ngươi thích, ta chiều ta đây không vương! Dục..Tú...à nhầm, Nguyệt Băng ta đây không phải dạng vừa đâu!-nàng hếch cằm.

-Nàng hứa chứ?-hắn sung sướng hỏi.

-Hứa luôn này!-nàng nói. Bể Bể à, chỉ vì một phút nóng nổi thôi. Đêm nay em khó có thể bảo toàn tính mạng.:))))

Đêm hôm ấy

-Thưa Hoàng phi nương nương, Hoàng thượng truyền người đến thị tẩm.-tên thái giám chạy vào nói.

-Hảo! Đợi ta một chút ta đến ngay!-nàng trả lời rồi sửa soạn đến cung Thanh Minh.

-Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.-nàng đi vào.

-Bể Bể, nàng đến rồi. Lại đây ngồi với trẫm.-Hắn nói.

-Ngươi bày tiệc rượu làm gì thế?-nàng hỏi.

-Có rượu phải có mỹ nhân. Có mỹ nhân là phải có rượu.-hắn nói.

-Rồi cạn nhé.-nàng rót rượu nói.

-Hảo! Thế mới xứng làm nữ nhân của ta chứ!-Chiêu Khanh thích thú.

-Xí!-nàng tu một hơi hết sạch ly rượu.

-Giờ là phần quan trọng nhất!-Hắn nói rồi bết thốc nàng lên làm nàng đứng tim. Chưa kịp hoàn hồn thì nàng đã nằm ở trên giường.

-Này! Ngươi làm gì thế?-nàng đỏ mặt hết.

-Phạt

nàng!-hắn nói rồi cầm dây áo kéo ra. Nguyệt băng đỏ mặt lấy tay che đi

không dám nhìn. lúc này trên người nàng còn mỗi bộ xiêm y. Hắn tách môi

nàng ra luồn lưỡi mình vào bên trong, khám phá mọi ngóc ngách và hắn

cảm nhận được vị rượu cay nồng còn sót lại trong miệng nàng. Đêm đó họ

chìm trong sự hoan lạc.

Sáng hôm sau

Hắn

phải dậy sớm để thượng triều như mọi ngày. Trước khi đi hắn cong vén

màn, hôn nhẹ lên trán nàng. Sau buổi thượng triều hắn vội vàng chạy ngay

tới chỗ nàng. Chiêu Khanh vào đúng lúc nàng vừa mới dậy. Hắn vén màn,

ngồi xuống bên cạnh nàng trên giường:

-Đêm qua nàng tuyệt lắm.- nghe xong nàng đỏ mặt lấy chăn trùm lên người nằm cuộn tròn ở một góc.

-Tên xấu xa!-nàng lí nhí.

-Ha..ha..ha! Nàng thực đáng yêu, thôi chúng ta đi ăn gì nhé!-hắn hỏi. Nghe thấy vậy nàng mới mò ra theo hắn đi ăn.

Tại cung Mai Bích

-Hoàng hậu, công chúa Mặc Diệp đã chết vì bị phong hàn cách đây một tháng rồi ạ!-Thượng cung Khải Hoan đi vào nói.

-Chết

rồi sao? Hừ, ta còn chưa kịp chào cô ta. Giờ chắc xác của cô ta cũng

thối rữa rồi. Mang xác ả vứt ra xa mặc cho bọn kền kền ăn đi.- Hoàng hậu

Yến Hạ ra lệnh. Bà cúi người nghe lệnh.

-À

đứng rồi thừa nương nương! Theo mật báo, hoàng thượng đang sủng ái

Hoàng Phi. Đêm qua mới gọi ả ta đến thị tẩm.-bà ta báo cáo.

-Cái gì???? Hoàng phi ư! Ả ta giành được ân sủng từ hoàng thượng ư?-Yến Hạ nổi đóa.

-Dạ!-Thượng cung Khải Hoan nói.

-Mau cho người đi điều tra mọi hành động của cô ta mang đến đây ngay cho ta.-Hoàng hậu nói.Bà cúi người rồi lui đi.

-Xoảng!!!!!!-chiếc bình bị hoàng hậu hất từ trên cao rơi xuống vỡ ra thành hàng trăm mảnh.

Một lúc sau

-Thưa Hoàng hậu, thần nghe ngóng được rằng có một lần Hoàng phi bị Hoàng tử Anh Quốc cưỡng hôn ả!-bà ta nói.

-Hoàng tử Anh Quốc ư? Hắn ta còn ở đây không?-Hoàng hậu Yến Hạ hỏi.

-Dạ! Ngài ấy vẫn còn ở trong cung Khách Vinh ạ!-bà ta trả lời.

-Mau mời hắn đến cung ta! Hắn chính là con cờ chủ chốt để ta có thể loại bỏ được ả Hoàng Phi.

Chiều hôm ấy

-Thưa hoàng hậu, Hoàng tử Edward xin được diện kiến!-thượng cung Khải hoan nói.

-Cho hắn vào. Mà khoan! người phiên dịch đến chưa?-nàng hỏi.

-Thưa hoàng hậu, chúng thần đã lục tung cả kinh thành và tìm được một tên lái buôn biết tiếng Anh Quốc.-bà báo.

-Hảo! thưởng!-Yến hạ cười nham hiểm.

-Đa tạ nương nương!-bà ta nói rồi đỡ Yến hạ ra ngoài tiếp Edward.

-Không biết có chuyện gì mà hoàng hậu lại gọi ta đến đây?

-Theo như được biết người có tình cảm với hoàng phi của Võ Quốc.

-Không sai.

-Và người có thể làm mọi thứ để có được nàng ta?

-Chính xác.

-Vậy

thì ta có một kế sách cực hữu dụng cho người đấy!-nói rồi Yến Hạ ghé

sát miệng vào ta Edward và nói ra toàn bộ kế hoạch. Còn Edward chỉ cười

với điệu cười vô cùng nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

-Ọe..ọe.....

-Nương nương, dạo này người nôn nhiều quá.-Liên Liên đứng cạnh lo lắng vuốt lưng cho Nguyệt Băng.

-Truyền....truyền thái y.-Nguyệt Băng khỏ sở nói.

Một

lúc sau, thái y đến. Liên Liên đỡ Nguyệt Băng dậy, đưa nàng ra ghế
ngồi. Nguyệt Băng đưa tay cho thái y. Bất mạch được một lúc thì thái y
cười nói:

-Chúc mừng nương nương. Đại sự. Đại sự. Người đã mang long thai.-thái y chấp tay cúi nói.

-Thật sao?- Nguyệt Băng không tin nổi vào tai mình nữa. Nàng đang mang trong mình giọt máu của Chiêu Khanh.

-Chuyện này tuyệt đối không ai được biết. Nhất là Hoàng Thượng. Nếu lọt ra ngoài thì đầu người sẽ phải chuyển nhà đấy.-nàng dọa.

-Nương nương, người yên tâm. Lão thần sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài- Nguyệt Băng gật đầu rồi cho lui.

-Nương nương, sao người lại không cho Hoàng Thượng biết?-Liên Liên bất mãn.

-Ta muốn tự mình nói ra. Nhưng phải chọn thời điểm thích hợp. Giờ chưa phải lúc.-nàng giải thích.

-Dạ. Thần sẽ nghe lệnh người.-Liên Liên cười tủn tủn.

-Lần

sau xưng em thôi đừng có thần. Cả người nữa đấy Mặc Minh.-Nguyệt Băng
nói. Mặc Minh là thái giám mới đến. Được Nguyệt Băng rất yêu mến vì có
khuôn mặt bầu bĩnh, tính nết trẻ con. Một phần vì thương cậu vì bị bán
làm thái giám.

-Dạ.-Mặc Minh cười tươi.

-Nương nương, người định đặt tên cho Hoàng nhi mình thế nào?- Liên Liên hỏi.

-Ừm...

nếu là gái ta sẽ gọi là Nguyệt Hoa vì nó sẽ đẹp và lộng lẫy như hoa,
trong trắng như mặt trăng. Còn con trai sẽ là Quang Minh vì ta muốn sau
này nó sẽ quang minh chính đại như cha nó.-nàng nói. Miệng cười nhìn vào
bụng mình.

-Ôi! Em muốn được bé quá- Liên Liên nói.

-Ha.ha...ha.... rồi em sẽ sớm được bé thôi. Tin ta đi.-Nguyệt Băng nói.

Chiều hôm ấy

-Liên

Liên, em ở lại đây giúp Mặc Minh giặt chăn và đệm của ta đi. Em biết là
ta không thích ai khác động và đồ của ta rồi mà. Ta đi dạo một
chút.-nàng nói. Mặc dù rất muốn đi theo nhưng Liên Liên đành nghe lời
nàng.

Đang

đi dạo trong khuôn viên thì nàng thấy một chú chim sẽ bị thương ở cánh

nằm rũ trên đất. Nàng vừa cúi xuống thì thấy bóng ai đó đằng sau mình, chưa kịp quay lại thì nàng đã bị một ai đó đánh vào sau gáy rồi ngất lịm đi. Sau nàng là một tên mặc hắc y phục, hấn vác nàng lên vai rồi dùng kungfu bay đi mất.

Tại cung Thanh Minh

-Hoàng thượng, có một tên thị vệ xin cầu kiến.-tên thái giám chạy vào bẩm

-Cho vào.-hắn phẩy tay áo. Một tên thị vệ vóc dáng nhỏ bé bước vào trong quỳ xuống nói:

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

-Có gì thì mau nói, ta không có nhiều thời gian.-Chiêu Khanh nhăn trán, mắt vẫn dán vào những quyển tấu.

-Thần

vừa nhìn thấy Hoàng phi.....Hoàng phi...đang dâm ô với Hoàng Tử Anh

Quốc.-nghe đến đây, quyển tấu trên tay hắn rơi xuống mặt bàn. Hắn lăm bấp:

-Ngươi nhắc lại cho trẫm!

-Bẩm hoàng thượng, thần vừa nhìn thấy Hoàng Phi đang dâm ô với Hoàng Tử Anh Quốc.-tên thị vệ nhắc lại.

-Ngươi lấy gì ra đảm bảo?-Chiêu Khanh cổ nói một cách bình thường.

-Nếu sai, thần dám lấy đầu của chín đời nhà mình dâng lên cho người!

-Được! Người đâu, hộ giá đến cung Khách Vinh.-Hắn nói lớn.

Tại cung Khách Vinh

Chiêu

Khanh đi thật nhanh đến trước cửa phòng của Hoàng Tử Edward, một cước

đạp tung cửa. Hắn sững người khi thấy trên giường là Nguyệt Băng đang

nằm, trên người nàng giờ chỉ còn lại nội y. Edward thông thả đi từ phòng

bên cạnh ra nhấp chén trà hỏi:

-Hoàng

thượng Chiêu Khanh có việc gì cần đến ta?-anh nói bằng tiếng của Võ

Quốc làm tất thấy mọi người đều ngạc nhiên. Bỏ qua nó, Chiêu Khanh nhìn

về phía Nguyệt Băng hỏi:

-Sao nàng ấy lại ở chỗ người?-Hắn gằn từng chữ.

-Nàng

nói nàng yêu ta cho nên sẵn sàng dâng hiến mọi thứ cho ta! Nàng nói

ngươi không bao giờ quan tâm đến nàng. Nàng nói ngươi không bao giờ mang

lại cho nàng cảm giác được an toàn cho nên nàng quyết định đến với

ta.-Edward nói một cahi thông thả, từ tốn.

Đứng

lúc đó Nguyệt Băng mới dần tỉnh lại, nàng ngồi dậy, xoa xoa gáy mình.

Mới nhìn xuống bên dưới, thấy chỉ còn mỗi nội y trên người, nàng lại quay ra nhìn thấy hai người họ đang nhìn mình. Nàng đỏ mặt, lấy chăn che người đi.

Lúc này Chiêu Khanh mới lên tiếng:

-Nguyệt Băng, giải thích cho ta thế này là thế nào?

-Chuyện này....ta cũng không biết.....ta đang đi dạo thì bị đánh ngất....lúc tỉnh dậy thì đang như thế này....-nàng đáp ứng.

-Nàng

nói như thế mà nghe được sao. Ta thực thất vọng về nàng, đường đường là một Hoàng Phi lại đi dụ dỗ nam nhân khác dâm ô với mình. Nàng thực không biết xấu hổ.-hắn quát lớn.

-Ngươi

nói cái gì vậy? cái gì mà ta dâm ô! Ngươi không hiểu chuyện thì đừng có nói ta như thế. Cái gì mà ta không biết xấu hổ? Ta mới thực thất vọng về ngươi. Ngươi nói yêu ta mà hãy thử nghĩ xem ngươi đã bao giờ bảo vệ ta chưa? Tin tưởng ta điều gì chưa hay ngươi chỉ muốn chiếm hữu ta! Trong tâm cung có vạn vạn mỹ nhân mà sao cứ phải là ta! Ta cứ nghĩ ngươi đã thay đổi rồi, nhưng ta đã nhầm. Ngươi quen đường cũ, Giang sơn khó đổi bản tính khó dời. Đời đời kiếp kiếp ngươi vẫn sẽ không thay đổi được! Yêu ta ư? yêu ta ư? Thôi đi, ngươi chẳng còn tin tưởng ta. Lúc đó ta thà bị Đào Mẫn giết còn hơn là để đến tận bây giờ phải để người khác xỉ vả thế này! Ta thao!!-Nàng vừa khóc vừa chửi. Nói xong nàng đứng dậy mặc y phục vào.

-Nàng! Nàng còn biện minh!-hắn điên lên.

-Biện minh! Hừ! Biện minh! Ta khinh. Ta chẳng làm gì sai cả, tại sao ta phải thanh minh?

-Một hoàng phi đi dâm ô với một nam nhân khác mà không phải là dâm ô sao?-hắn nói lớn.

Edward nghĩ rằng hắn sẽ đuổi nàng ra khỏi cung rồi anh sẽ giờ trò “Anh hùng cứu mỹ nhân” ra. Nhưng đáng tiếc là không.

-Truyền

ý chỉ của trẫm, Hoàng phi dâm ô, không được phép ở lại cung Xuân Tình nữa! Giam nàng vào lãnh cung! Cho đến khi nào nàng ăn năn hối lỗi mới thôi.-Hắn điên tiết ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

-Không, ta không đi, ta không đi đâu hết.-Nguyệt Băng tức giận nói.

-Lính đâu, lời nàng ta đi.-Hắn ra lệnh. Hai tên lính chạy vào khoác lấy tay của nàng định lôi ra. Nguyệt Băng giãy giụa rồi lao về phía cửa hét:

-Ta không muốn, ta không làm gì sai cả.-Rồi không biết vấp phải thứ gì đó, Nguyệt Băng trượt ngã thì Chiêu Khanh chỉ hét tên nàng rồi dùng chân đá vào bụng nàng ý muốn để nàng không bị ngã vào bậc cửa nhưng vì khoảng cách quá xa cho nên không đủ lực. Nguyệt Băng đổi hướng ngã, cổ nàng đập vào cạnh cửa và đầu đập mạnh xuống đất. Nàng khẽ kêu lên rồi mọi thứ xung quanh nàng tối dần đi.

Khi tỉnh dậy, nàng ôm đầu, đầu nàng giờ đau như búa bổ. Nàng nhìn xung quanh, nơi này thật tối tăm, bụi bặm, mạng nhện ở khắp nơi. Bỗng nàng nghe thấy một giọng nói:

-Nương nương, người tỉnh lại rồi thật may mắn.-Nguyệt Băng nhìn người đó hồi lâu rồi định cất tiếng hỏi nhưng.....cho dù nàng cố gắng như thế nào thì không có một âm thanh nào phát ra từ cổ họng nàng. Tuy vô cùng hoảng loạn nhưng nàng vẫn cố giữ phong thái bình tĩnh. Rồi khua tay dùng thủ ngữ để nói với cô gái đứng trước mặt mình. Nguyệt Băng khi trước là một tình nguyện viên sáng giá, cô được đánh giá là một trong những tình nguyện viên nắm được thủ ngữ nhanh và nhiều nhất. Cô gái ấy chưa rõ bèn nói:

-Nương Nương, Liên Liên không hiểu người nói gì.-Liên Liên nói. Nguyệt Băng lại lặp lại thủ ngữ lúc ấy một cách chậm rãi hơn:

-[Đây là đâu?]

-Thưa nương nương, đây là....lãnh cung ạ.-nghe Liê Liên nói thế nàng nhăn mặt tiếp tục hỏi:

-[Thế ta là ai?]- nàng ngờ ngác hỏi, câu nói này làm cho Liên Liên chết lặng đi, chẳng hề Hoàng phi của nàng đã mất trí, nàng lại tiếp tục hỏi:

-Người còn nhớ em không? Em là Liên Liên đây-nàng lắc đầu.

-Người cũng không nhớ mình là ai sao?-nàng lại lắc đầu. Liên Liên lo lắng gọi Mặc Minh đến rồi kể cho cậu nghe toàn bộ sự việc, Mặc Minh suy nghĩ hồi lâu rồi đưa ra một quyết định rằng cả hai sẽ cùng nhau kể lại cho nàng nghe toàn bộ sự việc và quan trọng nhất là cái thai trong bụng nàng. Nhưng cứ nhắc đến cái tên “Chiêu Khanh” là đầu nàng lại đau dữ dội, hình ảnh của một ai đó hiện nên trong đầu nàng nhưng lại vô cùng mờ ảo, càng cố nhìn thì đầu nàng lại càng đau. Biết thế cho nên hai người kia tự bảo nhau không được nhắc đến cái tên ấy nữa.

-[Ở đây có cuộc không?]-nàng khua tay hỏi Liên Liên.

-Nương nương định làm gì sao?-Liên Liên không hiểu.

-[Ngồi đây chán quá, ta muốn làm một khu vườn thật đẹp xung quanh đây. Nơi đây chẳng có nổi một cái cây xanh. À! và thêm chút hạt giống của vài loại rau củ quả nữa nhé!]- nàng ra dấu.

-Dạ, em đi kiếm ngay.-Liên Liên gãi đầu rồi nói. Còn Nguyệt Băng thì gật đầu cười tươi.

Một lúc lâu sau Liên Liên chạy về, người ướt đầm mồ hôi. Nguyệt Băng thấy thế bèn kéo tay Liên Liên ra ghế rồi ấn xuống. Ra dấu bất Liên Liên không được đi đâu cả rồi chạy đi đâu đó, còn Liên Liên thì ngồi đó khó hiểu. Nàng bê ra một chậu nước, đặt lên bàn rồi nàng vắt cho khăn mặt ẩm ẩm và đưa cho Liên Liên. Liên Liên nhận lấy rồi lau qua mặt, rồi nói:

-Nương nương đáng nhẽ em phải phục vụ nương nương mới đúng, giờ lại để người như thế này thì em cảm thấy mình thật vô dụng.-Liên Liên cúi đầu buồn bã nói. Nguyệt Băng xua tay rồi ra dấu:

-[Em đừng nói thế, mọi chuyện đâu phải lỗi của em. Bây giờ em đi kiếm cho chị chút đồ gì đó chua chua nha. Tự dung ta lại thêm]- Liên Liên dạ vâng rồi đi ngay. Lúc về thì đã thấy nàng đang ngồi lau mồ hôi, bên kia đất đã được xới tung lên. Liên Liên vội chạy lại nói:

- Nương Nương, người đừng làm gì quá sức nhé. Thai nhi sẽ không chịu nổi được đâu.-Nguyệt Băng chỉ gật đầu vừa loay loay mở bọc giấy Liên Liên vừa mang về. Vừa mở ra mắt nàng sáng hẳn lên, bên trong nào là ô mai mơ, nào là khế, mận. Nàng cho một quả ô mai vào miệng vừa ngậm vừa cười nhìn cô hầu tốt bụng của mình.

Tối hôm ấy

Thời tiết hôm nay khá nóng nực, Nguyệt Băng muốn rửa qua mặt cho mát bèn đi xuống bếp múc nước. Nhưng xuống tới nơi thì mới phát hiện là bể cạn, vì Liên Liên và Mặc Minh đã ra ngoài kiếm cho nàng chút đồ chua cho nên nàng phải tự xách xô ra giếng để múc nước.

Trong lúc ấy

Chiêu Khanh cảm thấy khó chịu bức bối trong người bèn đi dạo và ra lệnh không ai được phép đi theo. Đang mãi nghĩ về một người thì một đám mặc

hắc y từ đầu bay xuống. Chúng lao về phía hắn. Một tên dùng kiếm chém mạnh vào tay hắn, rất nhanh, hắn né được thì lại bị một tên nào đó bắn tên vào cánh tay. Thấy máu chảy nhiều Chiêu Khanh bèn nhảy qua một bức tường.

Khá khó khăn để có thể kéo gầu nước lên vì bụng nàng đang ngày càng to. Đổ nước từ gầu vào xô, Nguyệt Băng nặng nề xách vào nhà bếp thì một ai đó ngã từ trên cao xuống, va vào tay nàng làm xô nước nàng vừa cất công mức lên đổ hết ra nền đất. Nàng bèn chạy đến gần rồi lay lay hắn nhưng vì mất nhiều máu cho nên Chiêu Khanh bất tỉnh. Nguyệt Băng kéo hắn từ giếng vào trong phòng nàng rồi cố gắng đẩy hắn lên giường. Rồi nhanh chóng chạy ra giếng múc một gầu nước khác mang vào nhà. Nguyệt Băng cẩn thận rút mũi tên ra rồi dùng khăn kìm máu. Nàng tìm một thanh sắt nhỏ và nung nó nên rồi cẩn thận đặt vào vết thương của hắn. Một tiếng “xèo..” vang lên, khói cũng bay ra, hắn khẽ gào lên. Miệng vết thương đã kín, nàng dùng một chiếc khăn sạch rồi lau mồ hôi trên trán hắn. Chiêu Khanh dần tỉnh lại thấy Nguyệt Băng đang lau mồ hôi bất giác nắm chặt cổ tay của nàng. Nguyệt Băng giật mình, cố gắng rút tay ra nhưng không thể. Chiêu Khanh ngồi dậy, kéo nàng về phía mình rồi nói:

-Băng Băng, đúng là nàng rồi.-Nguyệt Băng không hiểu gì cho nên càng thêm sợ hãi. Ngay lúc đó Liên Liên và Mặc Minh trở về nghe thấy tiếng nói lạ bèn chạy ngay vào phòng thấy vậy Mặc Minh bất giác kêu lên:

-Nương nương.

P/s: mình đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Sorry mọi người vì vắng mặt lâu tại vì mình phải lo tuyển sinh và toán làm cũng không được tốt lắm cho nên ko có hứng mới lại điện thoại mình mới bị hỏng. Mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nghe thấy giọng của Mặc Minh, Băng Băng liền quay lại nhõng nhẽo:

-[Các em mau đến cứu chị đi! Tên này bị làm sao ấy!]-dứt thì nàng cắn thật mạnh vào tay của Chiêu Khanh rồi chạy lại chón sau lưng của Liên Liên.

-A! Nàng có vấn đề gì không? Tại sao đi cắn ta?-hắn tức điên lên.

-Hoàng thượng!-Liên Liên lên tiếng.

-Câm miệng! Ai cho ngươi nói!-hắn quát lên.

-Nhưng...

-Im!-hắn điên lên. Nguyệt Băng nấp phía sau phải giật mình, còn Liên Liên thì không dám cất tiếng.

-Băng Băng, đừng giả vờ nữa! Lại đây với ta nào!-Chiêu Khanh nhẹ nhàng nói. Nguyệt Băng quay sang nhìn Liên Liên, thấy cô gật đầu thì mới dám bước tới chỗ Chiêu Khanh. Nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường rồi hỏi:

-[Giả vờ? Giả vờ gì thế?]-nàng quay sang Liên Liên. Không để cô kịp nói hắn lại tiếp tục.

-Nàng định trêu ta đến mức nào nữa? Chả nhẽ ở đây lâu quá nên nàng quên mất ta rồi sao?

-[Ta thực không quen hắn. Làm ơn bảo hắn đừng hỏi ta nữa!]-nàng ra dấu. Thấy vậy hắn quay sang nhìn Liên Liên. Cô gọi Mặc Minh lại gần, bảo cậu đưa Nguyệt Băng đi ra chỗ khác rồi mới nói chuyện với Chiêu Khanh.

-Nàng ấy đang giờ trò gì vậy?-hắn kiểm chế cơn giận của mình hỏi.

-Thưa Hoàng thượng, người còn nhớ lần nương nương bị ngã trước khi bị nhốt vào lãnh cung không?-Liên Liên hỏi hắn.

-Ừm!-hắn gật đầu.

-Người đã bị mất trí và mất khả năng nói. Hiện nay trí nhớ của Hoàng Phi đã khôi phục được một phần tuy sự việc trong quá khứ không thể nào nhớ lại được hết nhưng người có thể nhớ được mọi người trừ Hoàng thượng!

-Nàng ấy không nhớ ta sao?-hắn đứng bật dậy.

-Xin người bình tĩnh thưa hoàng thượng!-hắn từ từ ngồi xuống.

-Quan trọng nhất bây giờ là long thai trong bụng của Hoàng Ph...-chưa kịp nói hết câu thì cô bị ngắt lời.

-Cái gì? Nàng ấy có thai ư?-hắn hỏi lớn.

-Thưa bệ hạ, đúng thế ạ!

-Vậy...-hắn chần chừ-cái thai đó là của...

-Cái thai đó chính là của ngài, xin ngài hãy thả Hoàng Phi ra. Ở đây không thể cung cấp đủ lương thực cho cái thai.

-Ngươi có chắc cái thai đó là của ta không bởi vì nó rất có thể là của hoàng tử Anh Quốc.

-Bẩm Hoàng thượng, Hoàng phi đã mang long thai trước khi hoàng tử Anh Quốc đến vì muốn tạo bất ngờ với ngài nên Hoàng phi đã bất thái y giấu kín chuyện này.

-Mau truyền thái y đó tới đây cho ta!- hắn ra lệnh. Liên Liên cúi người rồi lui đi. Một lúc sau, cô dẫn một thái y đã đứng tuổi vào. Chiêu Khanh hỏi này hỏi nọ khiến thái y mồ hôi đầm đìa, không kịp trả lời. Sau một hồi mới cho thái y ấy đi.

-Hào! Ta sẽ cho nàng ấy ra khỏi lãnh cung. Nhưng trong thời gian này ngươi nhớ phải để ý đến nàng ấy, nếu có chuyện gì thì cứ báo với trẫm!

-Dạ! Tạ ơn Hoàng Thượng!- Liên Liên quỳ xuống.

Vài ngày sau, tại tẩm cung của Nguyệt Băng

-Nương nương, người đâu rồi! Các người trông chừng Hoàng Phi kiểu gì vậy? Mau đi tìm Hoàng Phi, nếu người có xảy ra mệnh hệ gì thì các người không giữ được đâu đâu!-Liên Liên hét hoảng ra lệnh.

-Dạ-đám cung nữ và thái giám sợ hãi nói rồi tất tả đi tìm. Liên Liên chạy ra hồ nước ở Ngự Hoa Viên thì thấy Nguyệt Băng đang ngồi cạnh hồ nước. Cô thở phào nhẹ nhõm, đang định chạy lại chỗ nàng thì nhìn thấy đám phi tần trong hậu cung đi đến gần nơi Nguyệt Băng ngồi.

-Mọi người nhìn xem, Hoàng phi đáng kính của chúng ta đây này!-một phi tần nói, cả đám cười ầm lên.

-Ôi! Thật đáng thương!- một phi tần khác đi đến vuốt ve lên khuôn mặt tựa thiên sứ của nàng. Bỗng nàng đẩy tay của phi tần ấy ra.

-”Tét”-một tiếng đau đớn kêu lên. Nguyệt Băng sờ lên bên má còn in rõ 5 dấu tay.

-Mày nghĩ mày là cái thứ gì hả con ả kia! Mày chỉ là một con cầm mà dám chạm vào thân thể ngọc ngà của ta sao?- tiếng nói chua ngoa phát ra từ Lệ phi đoan trang. Thấy thế Liên Liên chạy lại ôm lấy Hoàng Phi của mình mà khóc lóc.

-Xin nương nương thứ tội cho.- Vừa nói vừa ôm chặt lấy Hoàng Phi yêu dấu.

-Một nô tì hèn mọn mà dám mở miệng ra xin ư?- Lệ phi dơ tay lên định tát Liên Liên thì bị một giọng nói ngăn lại.

-Dừng tay!- mọi người quay về phía âm thanh vừa phát ra thì thấy Hoàng thượng đang tức giận đứng ngay đó. Tất cả các phi tần và nô tì vội quỳ rạp xuống đồng thanh nói:

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!

-Các người thật to gan! Dám động thủ với Hoàng Phi. Các người không còn coi trẫm ra gì nữa đúng không?

P/s: Au trở lại rồi!!!! Sorry mọi người nha! Cả mùa hè bị con sâu lười nó đục khoét kinh quá. Không viết nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Ngươi Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

-Hoàng thượng, xin người bớt giận.-Lệ Phi nhẹ nhàng nói.

-Bớt giận, ngươi nói xem ta có thể bớt giận được hay sao?-Chiêu Khanh mặt đỏ phừng.

-Bẩm...A!!!!- chưa kịp nói, Lệ Phi đã ăn ngay một tát của hắn. Nguyệt Băng thấy thế chạy lại giữ tay hắn.

-Ngươi biết ngươi sai ở đâu chưa?-hắn kiểm chế.

-Bẩm hoàng thượng, thần thiếp không có sai, do nàng ta cả.-Lệ Phi ngang bướng, chỉ vào Nguyệt Băng

-Người đầu, đẩy nàng ta vào lĩnh cung. Cho đến khi nàng ấy nhận ra lỗi lầm của mình, nếu như vẫn ngang bướng thì hãy để nàng ta chết khô trong đó.-
đứt lời đám thị vệ tiến tới lôi Lệ Phi đi. Vừa đi Lệ Phi vừa hét:

-Bệ hạ, thần thiếp không có sai mà, tại ả đàn bà kia. Thần thiếp không có lỗi, bệ hạ.....-Lệ phi kiêu kiêu như hóa điên vì thất sủng.

-Vẫn ngang bướng được.-hắn nói, tiện đó cầm tay Nguyệt Băng lôi đi.

Tại cung Thanh

[Cảm ơn người đã cứu ta....bla...bla...]-Nguyệt Băng ra khấu hiệu. Chiêu Khanh nhìn nàng múa may quay cuồng mà chẳng hiểu gì, hắn nổi nóng cho triệu tập tất cả thái y giỏi nhất trong cung đến và nói:

-Ai mà chữa được cho Hoàng Phi nói lại ta sẽ thưởng lớn.-Nghe vậy, các thái y xúm vào chữa.

Một lúc sau

Một thái y đại diện cho mọi người đến bẩm báo với Chiêu Khanh:

-Bẩm hoàng thượng, Hoàng phi bị cảm tạm thời do huyệt bị tổn thương.

-Vậy các người có thuốc chữa?-hắn lo lắng hỏi.

-Bẩm bệ hạ, chúng thần có thuốc chữa nhưng.....-thái y bỗng ngập ngừng.

-Sao? Nói ta nghe!!

-Dạ thưa, thuốc rất khó uống, lại phải uống liên tục. Với tính khí của Hoàng phi thì khó lòng uống được đều đặn.

-Hừm!!!! Việc này để ta lo, người cứ đi bốc thuốc đi. Nhưng còn việc ta nhờ người, người đã hoàn thành chưa?

-Bẩm, Hoàng phi do bị chấn thương ở đầu nên mất trí nhớ tạm thời. Để người có thể nhớ lại xin bệ hạ hãy tìm cách gọi lại chuyện quá khứ cho Hoàng phi. Nhưng đừng nên gọi quá nhiều, người có thể xuất hiện những cơn buồn tới tận óc -thái y nói một tràng.

-Thôi được rồi, lui đi. Đồ thưởng sẽ được mang tới nhà người.

-Dạ, thần xin cáo lui.-Thái y cúi đầu rồi lui ra ngoài.

Hắn đi đến bên cạnh Nguyệt Băng rồi nói:

-Nàng yên tâm đi, ta sẽ cố gắng chữa bệnh cho nàng. Nàng sẽ sớm nói lại được thôi.

Nguyệt Băng cười toe toét, gật đầu lia lịa làm tim hắn bị hẫng một nhịp. Rồi nàng chạy đi đâu đó, một lúc sau mang tới một vài tờ giấy, một chiếc bút và một thỏi mực. Nàng từ từ viết lên tờ giấy một dòng chữ đẹp vô cùng:“Cảm ơn người, người thật tốt. Ta đã nghĩ sai về người, trông người không giống một tên thích làm người khác tổn thương!” đọc đến đây, hắn thấy nghẹn nghẹn.

-”Băng Băng à, nàng làm ta đau lắm đó”-hắn nghĩ thầm.

Thấy vẻ mặt hắn buồn, Nguyệt Băng cầm tay hắn lôi đến cung của mình rồi ra lệnh cho đám nô tì đi chuẩn bị vài món bánh và hoa quả.

Một lúc sau

Bao nhiêu thức ăn được bày lên bàn nhìn rất ngon mắt. Nàng cầm bánh trái lên ăn lia lịa, miệng nàng phồng lên vì thức ăn, hắn nhìn nàng mà muốn phì cười. Thấy hắn không đã động đến đồ ăn, nàng nhăn mặt rồi cầm một miếng bánh nhét vào miệng hắn. Hắn ngạc nhiên rồi tiếp tục nhai. Cứ nhai, vừa nhai vừa chống tay ngắm nàng. Nàng đang nhét bánh vào miệng, ngẩng mặt nên thấy hắn đang nhìn nàng chăm chăm, do bận ăn nên nàng cũng không bận tâm. Vài giây sau, nàng lại tiếp tục ngẩng mặt lên, vẫn là như vậy, nàng bắt đầu nhăn trán, ba lần, bốn lần cuối cùng nàng phải đập bàn:

-[Người có ăn không, sao cứ nhìn ta hoài!!!! Ưc chế quá đi!!!! Người bị điên không vậy. Có cần ta thông nào không thế??? @+##((@#-\$&+@&]-
nàng cứ múa may, múa may. Hắn thì ngồi thộn ra không biết làm gì, còn Liên Liên thì cứ đứng cạnh cười ngoặt ngoẹo, hắn thấy vậy bèn gọi cô ra hỏi xem Nguyệt Băng nói gì. Liên Liên cúi đầu nói nhỏ mặc cho nàng đang ngồi lắc đầu lia lịa bảo nàng đừng nói, nghe xong hắn cau mày trầm nghĩ:”Nàng giỏi lắm Băng Băng, dám nói như vậy với trẫm, xem ta xử nàng như thế nào nhé”

P/s: Xl mọi ng nha * cúi đầu lia lịa* tại au quá lười ~~~~ xl nha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chưa đầy 15' đồng hồ ăn trên bàn đã được chuyển khẩu đến bụng của Nguyệt Băng. Đám cung nữ và thái giám xung quanh tròn mắt nhìn, riêng Chiêu Khanh thì ngẩn người ra. Tuy nhiều lần nhìn thấy nàng ăn rồi nhưng vẫn không thể nào chấp nhận nổi, ôi sao lại có người dạ dày không đầy như vậy chứ. Nguyệt Băng gấp một miếng chả to bự đưa đến miệng Chiêu Khanh, hất giật mình quay sang nhìn Nguyệt Băng. Nàng nhìn vào miếng chả rồi quay sang nhìn Chiêu Khanh ý nói hăn ăn đi. Thân là hoàng thượng của một nước, hăn không thể ăn một miếng to như vậy được bèn há miệng định cắn nhưng răng chưa kịp chạm đến miếng chả đã bị Nguyệt Phi ăn mất rồi. Hăn cúi lẩm bèn nghĩ kế trả thù. Chiêu Khanh cầm chiếc bánh gạo lên, đưa đến gần miệng nàng rồi nhẹ nhàng nói:

- Ăn thử món này đi.- hăn tính đợi nàng chuẩn bị cắn hăn sẽ đưa vào miệng hăn để ăn nhưng ai ngờ.....Nguyệt Băng quá nhanh và nguy hiểm, chưa kịp rút tay đã mất miếng bánh rồi. Chiêu Khanh hậm hực lấy miếng khác tự ăn, khỏi liên qua đến ái phi của mình.

Ăn uống no nê thì Nguyệt Băng bỗng bật miệng:

- Ọe....hừm.ọe...- Chiêu Khanh thấy thế bèn hỏi:

- Nàng sao thế?

- Thần thiếp...thần thiếp vẫn ổn ạ....ọe....ọe...-nàng cứ cảm thấy buồn nôn nhưng lại cố giấu.

-Truyền thái y - Chiêu Khanh ra lệnh. Một lúc sau thái y tới bắt mạch cho Nguyệt Băng. Bắt được hoạt mạch, thái y sung sướng tâu:

-Chúc mừng hoàng thượng, đại sự, đại sự rồi!!!! Nguyệt Phi đã mang long thai!!!-nghe xong Chiêu Khanh không khỏi vui sướng. Nhưng có điều gì đó khiến hăn thấy chột dạ, hăn lại hỏi:

- Cái thai này lâu chưa?

-Bẩm hoàng thượng, được 3 tháng r ạ.-Chiêu Khanh giật mình, đó chẳng phải là trước khi nàng bị tống vào lãnh cung sao?

-Cho người lui. Tạm thời tin này không được lộ ra ngoài.

-Vi thần cáo từ.-Chiêu Khanh gật đầu rồi nhìn về phía Nguyệt Băng, bụng nàng to lên trông thấy mà hăn lại không biết. Thật đáng thất vọng mà.

-”Nhưng chắc gì đây là con ta, có thể đó là con của tên ngoại quốc.”- Chiêu Khanh nghi ngờ, máu ghen nổi lên rồi chạy đến giường của Nguyệt Băng hỏi:

-Nói ta nghe, đây là đứa con của ai?-Nguyệt Băng ngây người. Múa tay:

-[Hỏi Liên Liên đi]-thấy thế hăn đứng dậy đi ra ngoài rồi truyền Liên Liên.

Nguyệt Băng đứng dậy đi loạng quanh thì vấp vào chân ghế, nàng gần như ngã thì may mắn thay Nguyệt Băng đã kịp bám tay vào kệ sách. Nhưng khi nàng lấy nó làm điểm tựa để đứng lên thì không may có một bình hoa to phía trên kệ rơi vào đầu nàng và chồng sách rơi vào ngực nàng, có một quyển rất dày rơi vào cổ họng nàng. Nàng hét lên rồi nhanh chóng lịm đi. Trong phút mơ màng đó, mọi kí ức hiện về, nàng nhớ rõ được mọi thứ. Khi tỉnh dậy, thay việc nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Chiêu Khanh là khuôn mặt cau có. Hăn cầm tay nàng hét lớn:

-Đứa con này là của ai?

-Nương Nương, em đã cố giải thích nhưng Hoàng Thượng không nghe em!

-Nói mau, của ai?-hăn hét lên.

-Của tôi!-Nguyệt Băng lạnh lùng trả lời mặc kệ cổ họng đang rất đau. Hai người kia ai cũng ngạc nhiên. Nguyệt Băng ngồi dậy rồi cùng Liên Liên về cung. Trên đường đi, nàng nói với Liên Liên:

-Hãy thu xếp đồ đạc và mọi việc cho ổn thỏa, chúng ta sẽ xuất cung một lần và mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

-Nương Nương, người.....chắc chứ??? - Liên Liên toát mồ hôi hột.

-Chắc! - Băng Băng gật nhẹ. Liên Liên không dám nói gì hơn, bèn theo lệnh mà làm. Cô cho hết y phục, phấn son của Nguyệt Băng vào một hòm gỗ, còn y phục của mình thì cho vào tay nải màu hồng cánh sen.

Tối hôm ấy

- Liên Liên, em đâu rồi? - Nguyệt Băng nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống, lạnh lùng gọi.

- Nô ti có mặt! - Liên Liên chạy đến, cúi người nói.

- Tối mai Hoàng Thượng sẽ rất bận bịu trong thư phòng, người hãy báo cho Mặc Minh, đêm mai chúng ta sẽ lựa thời cơ để trốn.

- Nô ti đã hiểu - Liên Liên nói rồi cúi người lui đi. Nguyệt Băng khẽ gật đầu rồi đứng dậy đi ra Ngự Hoa Viên, lặng ngời xuống cạnh hồ nước, khuôn mặt thiên sứ của nàng ngược lên, hai mắt nhìn vào mặt trăng sáng đang in bóng dưới mặt nước.... Giọt lệ của nàng bất giác rơi....: “ Mẹ ơi, con nhớ mẹ.... Con... Con bất lực rồi, con quá mệt mỏi rồi, con biết phải làm sao đây?” - nàng không hề hay biết, sau bóng cây là một nam nhân đang lặng lẽ đứng nhìn nàng mà lòng không khỏi chua xót..... “Băng Băng.. Ta xin lỗi”

Sáng hôm sau

- Liên Liên, em mang cho chị chút ô mai được không? Chị hơi thèm.... - Nguyệt Băng ngồi trên lầu gió ở Ngự Hoa Viên uống trà nói. Liên Liên khẽ gật đầu rồi lui đi.

- Hoàng Phi nương nương, hôm nay muội thật có nhã hứng, ra Ngự Hoa Viên dùng trà thưởng hoa sao? - Hoàng Hậu từ từ tiến đến. Băng Băng đứng dậy, nhẹ nhàng cười, cúi người chào rồi đáp:

- Hoàng Hậu cát tường!

- Miễn lễ, muội muội ngồi đi! - Băng Băng khẽ cười, gật nhẹ rồi ngồi xuống.

- Tỷ Tỷ hôm nay có chuyện vui sao? Muội thấy thần sắc tỷ hôm nay rạng rỡ hơn mọi ngày nhiều.

- Ta vẫn như mọi ngày thôi. Mà ta nghe nói, muội muội được Hoàng Thượng rất sủng ái. Muội muội đáng ra phải là người có chuyện vui chứ! Hậu cung bao la ba nghìn mĩ nhân đâu phải ai cũng được như nàng!- Hoàng Hậu nhếch miệng.

- Hoàng hậu, người nói quá rồi. Có thể các phi tử khác của hoàng thượng đều muốn sự sủng ái của hoàng thượng, nhưng muội muội lại không hề. Chốn hậu cung là nơi đầy rẫy nham hiểm, nơi mà con người có thể giẫm đạp lên nhau để có được sự sủng ái của một người đàn ông. Thần thiếp chỉ muốn có một cuộc sống yên ổn thôi thưa Hoàng hậu. Thất lễ với tỷ tỷ rồi, giờ thần thiếp cần phải đi có chút việc, mong tỷ thứ lỗi. - Nguyệt Băng đứng dậy, cúi người khi thấy Liên Liên chạy đến cùng hộp ô mai và dỏi đi.

P/s: tôi lười quá ạ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trưa hôm ấy

-Nương nương..... Người dùng chút điểm tâm đi ạ..... Ngươi sẽ mất ngon... - Liên Liên nhìn thấy Nguyệt Băng đơ người như đang suy tư điều gì đó thì ngập ngừng, ánh mắt dò xét.

- Hử??? À à.... Ta biết rồi, người đi dùng bữa trước đi. Ta sẽ ăn sau, ta cần suy nghĩ vài chuyện.. - Nguyệt Băng gạt mình, nói nhỏ. Liên Liên không biết nói gì bèn nhún người rồi lui đi. Nàng mệt mỏi đưa đầu lên dùng vài miếng rồi sai người dọn đi. Nguyệt Băng chán nản, sai một nô ti đi lấy cây đàn của nàng ra đặt ở lầu gió nơi Ngự Hoa Viên đầy nắng và tiếng chim. Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống đưa tay lên gảy từng nốt nhạc và cất tiếng hát:

Em đâu thể nào anh đâu thấu

Em cố giấu những giọt lệ rơi

Làm ơn đừng ép buộc em... Những điều mà em không hề muốn

Hãy nhẹ nhàng, hãy mỉm cười, hãy đặt mỗi kẻ mỗi

Hãy dẹp bỏ những oán hận, những trận cãi vã, để chúng ta có thể lại bên nhau... Như một cặp tình nhân

Duyên phận nào ai biết trước

Nỗi buồn nào ai muốn có

Em đâu phải sắt đá... Lòng em cũng đau, đau lắm chứ.....

Nàng cứ hát, lệ cứ rơi, nàng không biết hán đang đứng ngay gần đó. Hán nghe thấy, hán cảm thấy buồn, hán thầm xin lỗi nàng

Nàng dùng tay, sai người cắt đàn và đứng dậy nhẹ lau lệ và ra lệnh hồi cung. Chiều muộn, Nguyệt Băng gọi Liên Liên đến và hỏi:

- Chuẩn bị đến đâu rồi?

- Bẩm nương nương, nô tì đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi ạ. Chúng ta sẽ đi vào nửa đêm.

- Dạ..... - Liên Liên nói với giọng ngập ngừng.

- Em sao thế?

- Dạ... Thưa nương nương.... Ở đó điều kiện thực rất kém... Người lại sắp đến thời kì cần nhiều dinh dưỡng cho long thai... Lại chỉ có mình Mặc Minh là đàn ông.....Em sợ... Cậu ấy không gánh được.....

- Ta không sao - Nguyệt Băng cười nhẹ, từ từ đứng dậy vừa đi về phía cửa vừa nói với giọng xót xa - Hoàng Thượng đã không cần ta... Không tin đó là con ngài... Vậy thì ta sẽ coi như đứa trẻ này không có cha. Cha nó đã chết rồi! - Nguyệt Băng tức giận nắm tay vào cửa, tay nàng rỉ máu.

- Nương nương, xin người đừng quá kích động... Không tốt cho Long... À.. Thai nhi... - Liên Liên lo sợ, rồi chợt thấy tay nàng đang chảy máu liền hét hoảng - người đâu!!!! Mau mau... Nương nương bị thương!!!! - thế là cả đám cung nữ náo loạn đi gọi thái y.

Sau khi băng bó thái y mới nói:

- Người là nữ nhân, lại yếu điệu như này sao lại có nội công lớn như vậy?

- Ta biết võ công, nên đây là chuyện thường tình.

- Lão thần muốn đánh liều hỏi nương nương một câu, xin người đừng trách tội!

- Nói!

- Võ công của người là theo môn phái nào vậy?

- Teakwondo!

- Tê.....???

- Ah.... Là một môn võ của người Hàn!

- Ra vậy! Cảm tạ nương nương đã mở rộng tầm hiểu biết cho lão thần. Lão thần xin lui để người nghỉ ngơi. - Nguyệt Băng nghe vậy liền gật đầu, thái ý cúi người rồi lui đi!

- Liên Liên, thay cho ta một bộ y phục khác. Hãy nhớ phải thật gọn gàng, dễ cử động, tránh loà xoà! Ta muốn luyện lại võ công. Lâu rồi ta chưa tập luyện.

- Tuân lệnh! - Liên Liên nói rồi lui đi

P/s: So sorry vì để mọi ng chờ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đám nô tì với thái giám gần đó nghe thấy tiếng gõ và gạch bị đập vỡ bèn túm tụm chạy lại xem sao. Ai cũng ngạc nhiên, vỗ tay, hò reo thì thấy vị vương phi của mình đang biểu diễn võ công.

Trong vườn hoa của Xuân Tinh cung, họ thấy một thái giám cầm một tấm gỗ và giơ cao bằng đầu của mình, thái giám thứ hai đứng ngay sau, trên một chiếc ghế cũng cầm một tấm gỗ giơ cao ngang đầu mình, và thái giám thứ ba thì phải đứng lên vai của một người khác, nhưng tay cầm miếng gạch ngói làm tương tự như hai người kia. Họ ai cũng run bần bật, sợ nếu có sai sót gì thì bản thân sẽ mất mạng. Thấy vậy, Nguyệt Băng cười to nói:

- Đừng sợ... Hahaha... Các người... Haha... Nhất gan hết cỡ.... Hahaha

-Bầm nướng nướng.... Người... Người sao nữ nói như vậy.. Hic hic.... Chúng thần cũng biết sợ mà.... Người còn đang mang long thai...nhờ người có mệnh hệ gì...thì chúng thần chỉ có đường chết- tên thái giám thứ ba meo meo nói.

-Đừng lo... Hahaha... Ta... Hahaha.... Sẽ không làm các người bị làm sao đâu...hahaha... Ta chỉ tập cái đơn giản nhất thôi. Được chứ?

Lũ thái giám gập đầu giương ép, nuốt nước bọt, cầu mong bản thân sẽ an toàn. Nguyệt Băng đứng xa lấy đà, nàng dùng lực chạy đến phía tấm gỗ, lấy sức bật lên không chung... Chân phải nàng đá vào miếng thứ nhất, chân phải đá vào miếng thứ hai.

-”Rắc, rắc” - hai miếng gỗ gãy làm đôi rất nhanh. Nàng đá chúng như đang đi trên không thôi vậy. Khi thân mình chuẩn bị lao đến miếng gỗ thứ ba thì nàng chuyển mình, xoay một vòng 360°, đá thẳng vào miếng gạch ngói rồi đáp xuống mặt đất. Nàng còn không quên lộn mấy vòng ở dưới mặt đất.

Tất cả lác mắt nhìn miếng ngói đã gãy thành nhiều mảnh mà vỗ tay hò reo.

-Nướng nướng, người thật quá giỏi

-Hoàng phi của chúng ta có một không hai

-Nướng nướng quả là võ nghệ cao cường

- Được, ta sẽ múa quyền cho các người xem- Nguyệt Băng xoa cằm nói rồi bắt đầu biểu diễn.

Đám nô tì và thái giám xem mà thích thú, không hết lời khen ngợi. Ở gần đó, Chiêu Khanh đang đứng xem, thực tâm hân hân rất ngưỡng mộ, lại còn ngạc nhiên về tài năng của nàng nữa. Khi thấy bản thân đứng đây đúng là không nên thì hân hân rồi đi. Chứ đâu ra thứ hoàng thượng mà phải đứng xa nhìn trộm hoàng phi của mình mà không dám lại gần cơ chứ?

-Phù... Lâu lắm rồi mới được tập tành như này. Nguyệt Băng đi vào trong, ngồi phịch xuống ghế. Đón lấy chiếc khăn mát lạnh từ tay Liên Liên rồi lau mồ hôi.

-Nướng nướng, người phải giữ thân thể.... Long.. À.. Thai nhi trong bụng sẽ không an toàn nếu người hoạt động mạnh. - Liên Liên vừa nói, vừa rút ra cốc một chén trà.

- Người yên tâm, còn lâu ms để.... Không phải lo. - Nguyệt Băng xua tay.

-Nhưng.....

-Nhưng sao? - Nàng ngược mắt lên hỏi

- Dạ... Không có gì đâu ạ....

-Tốt, lui đi! - Nguyệt Băng nói rồi đi vào giường. Vừa nằm vừa ăn ô mai. Còn sai người mang sách ở Thư Phòng đến để vừa ăn vừa đọc nữa chứ. Bỏ tay với hoàng phi.

Trong lúc đó thì Liên Liên và Mặc Minh đang bận rộn kiểm tra lại mọi thứ để đêm nay mọi chuyện được êm đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đêm hôm ấy

-Mặc Minh à... Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chứ? - Nguyệt Băng ngồi vắt chân chữ ngũ một tay cầm cốc trà, một tay cầm viên ô mai bình tĩnh nhấm nháp.

- Bấm nướng nướng, mọi thứ đã sẵn sàng rồi ạ.... Chúng ta có thể khởi hành ngay bây giờ! - Mặc Minh đi gần lại nói nhỏ như sợ có ai đó nghe thấy.

- Tốt! Cất gói ô mai này vào cùng hũ ô mai kia đi.. Đừng làm rơi! - Nàng nói với Liên Liên rồi đứng dậy đi ra xe ngựa cùng Mặc Minh. Nàng ngồi trong xe ngựa, hít thật sâu, thở nhẹ ra thăm nghĩ: “ Sẽ ổn thôi... Có lên nào!! Nếu hấn đã không tin người thì có gì phải ở lại cơ chứ? “

Liên Liên trèo lên ngồi ngoài cửa xe, Mặc Minh thì trèo lên ngồi lái xe ngựa. Đến cổng thành, xe bị hai tên thị vệ chặn lại:

-Ai? Sao nửa đêm lại ra ngoài?

- Vô lễ, trong xe là Hoàng Phi đang mang long thai, vì tránh ồn ào nên người chọn ban đêm để về quê nghỉ ngơi. Mau đi xe đi! - Liên Liên lớn tiếng rồi giơ lệnh bài ra. Hai tên thị vệ sợ hãi lui xuống, giọng run run:

-Tiểu nhân có mắt như mù, xin Hoàng Phi thứ lỗi. Mời người xuất cung.

Vậy là xe ngựa đã ra khỏi thành an toàn. Xe cứ đi mãi, đi đến khi trời sáng thì đến một ngôi làng nọ cách khá xa hoàng cung nguy Nga. Tuy vậy, ngôi làng này khá đầy đủ và nhộn nhịp.

-Liên Liên, đưa ta gói ô mai! - Nguyệt Băng chẹp miệng nói ra ngoài.

- Nương nương.... Xin người thứ tội....em lỡ để quên trên bàn ở phòng người rồi.....- Liên Liên ngập ngừng..

-Aizzz, người thật là.. Mặc Minh, dừng ở tiệm thuốc kia, ta vào hỏi xem có không, hai người ở ngoài trông xe đi. - Nguyệt Băng nói, chò xe ngựa dừng thì nàng bước xuống.

Bước vào tiệm thuốc, nàng nói to khi thấy ông chủ tiệm đang loay hoay kiểm tra từng ô tủ thuốc:

-Ông chủ, có ô mai không?

- Quý khách muốn.... - đang nói thì nghẹn lời. Vẫn khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, dáng người ấy mà cơ sao đã xanh xao đi rất nhiều. Nguyệt Băng giật mình, không nói được gì. Tại sao lại gặp hấn ở đây? Từng ấy năm... Hấn vẫn không thay đổi chút nào..

-Đào Mẫn, chúng ta lại có duyên rồi. - nàng hạ giọng, nhẹ nhàng nói.

- Hoàng Phi.... Tại sao người lại tới đây??? - Đào Mẫn nhìn nàng chăm chú, đã bao lâu rồi cậu chưa được nhìn khuôn mặt này.

- Chuyện dài lắm, muốn nghe chứ?

- Dạ bẩm, tất nhiên rồi thưa nương nương.

Sau một hồi hàn huyên, biết nàng vẫn chưa tìm được nơi trú. Đào Mẫn đánh liều hỏi:

- Bấm nướng nướng....

- Dừng! Bỏ đi! - nàng ngắt lời.

-Dạ... Vậy thứ cho thần thất lễ.. Nguyệt Băng, căn nhà này chỉ có mình ta quanh năm một mình, nàng có muốn ở lại không? Ta có thể bù đắp lại lỗi lầm đã gây ra cho nàng trước đây.

Có lẽ vì còn vương chút tình cũ, Nguyệt Băng gật đầu đồng ý. Vậy là sau bao năm nàng gặp lại Mẫn Mẫn ngày ấy và sống cùng cậu. Không chỉ thế nàng vẫn còn hai người hầu hết lòng vì nàng nữa.

Mọi chuyện sẽ ra sao??? Mọi người cùng chờ nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.